

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การอ่าน เป็นทักษะที่สำคัญและมีผู้ค้นคว้ารวบรวมงานด้านการอ่านไว้เป็นจำนวนมาก จาก การที่ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้า เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในการอ่าน ทำให้ได้พบข้อคิดเห็น ข้อเสนอแนะ ตลอดจนข้อสรุปในเรื่องดังกล่าวซึ่งจะแยกเสนอรายงานดังต่อไปนี้

1. การอ่านและความ เข้าใจในการอ่าน
2. ความสามารถทางภาษาและความ เข้าใจในการอ่าน
3. ทึนความรู้ใน เรื่องที่อ่านและความ เข้าใจในการอ่าน
4. ความสามารถทางภาษา ทึนความรู้ใน เรื่องที่อ่าน และความ เข้าใจในการอ่าน
5. งานวิจัยที่ เกี่ยวข้อง

การอ่านและความ เข้าใจในการอ่าน

ในโลกปัจจุบัน การอ่านนับวันจะยิ่งทวีความสำคัญขึ้นเรื่อย ๆ ความสำเร็จหรือความล้มเหลว ไม่ว่าจะ เป็นทางด้านการศึกษาเล่าเรียน หรือด้านอาชีพการงานก็ตาม จะต้องมี เรื่องของการอ่าน เข้าไปเกี่ยวข้องอยู่ด้วยไม่มากก็น้อย มีผู้ให้คำนิยามและคำอธิบาย เกี่ยวกับการอ่านไว้มาก ดัง เช่น

ชาร์ลส์ ซี. ฟรีส (Charles C. Fries: 1966) กล่าวถึง การอ่านว่าเป็นการแสดง ออกทางด้านภาษา (linguistic performance) ประเภทหนึ่งอันเป็นประเภทของการโต้ตอบ ทางภาษาที่ต้องอาศัยการรู้จักใช้ภาษาของผู้อ่านแต่ละคน

แฮรี ชอว์ (Harry Shaw 1973: 272) ได้กล่าวถึงการอ่านว่า เป็นกระบวนการ เดียวกันกับการ เขียน กล่าวคือ การอ่าน เป็นกระบวนการสื่อความหมายของความคิด อารมณ์และ ความรู้สึกต่าง ๆ ในขณะที่เขียนผู้เขียนต้องการถ่ายทอดความคิดและอารมณ์ไปยังผู้อ่าน และใน ขณะที่อ่าน ผู้อ่านก็พยายามรับทราบความคิดและอารมณ์ของผู้เขียนเช่นเดียวกัน นั่นคือ ในการอ่าน

นั้น ผู้อ่านจะต้องใช้ความสามารถของตน เพื่อถอดข้อความจากตัวอักษรออกมา เป็นความหมาย

เอ็ดการ์ เดล (Edgar Dale 1976: 4-5) กล่าวถึง การอ่านว่า คือการให้ความหมาย แก่สัญลักษณ์ที่พิมพ์หรือเขียนขึ้น เพื่อที่จะถอดความหมายจากสัญลักษณ์นั้น ๆ และในขณะที่อ่าน ผู้อ่านจะ รับเอาความคิดตลอดจนอารมณ์ ความรู้สึกของผู้เขียนไว้ด้วย

โดโรธี เอส. สตรีคแลนด์ (Dorothy S.Strickland 1979: 4) กล่าวถึงการอ่าน ว่าเป็นกระบวนการให้ความหมายและหาความหมาย การอ่านจะเริ่มต้นและจบลงด้วยการเข้าใจข้อความ ที่เป็นตัวอักษร

แฟรงค์ สมิธ (Frank Smith 1982: 2) ได้อธิบายความหมายของการอ่านว่า เป็น กระบวนการของความเข้าใจ การตีความ หรือทำความเข้าใจข้อความ โดยผู้อ่านเป็นฝ่ายตั้งคำถาม ขึ้นจากข้อความที่อ่านและหาคำตอบให้กับคำถามที่ตนตั้งขึ้น

ไฟรดา ดูบิน (Fraida Dubin 1982: 15) ก็ได้กล่าวถึงการอ่านไว้ว่า การอ่าน ไม่ว่าจะ เป็นภาษาแม่ ภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศก็ตาม หมายถึง การสื่อความหมายระหว่าง ผู้เขียนกับผู้อ่าน และในระหว่างที่อ่านจะมีปฏิสัมพันธ์ อันสำคัญยิ่งบางประการระหว่างภาษา กับความคิด เกิดขึ้น กล่าวคือ ผู้เขียนจะใส่รหัส (encode) ความคิดหรือความหมายตามที่ผู้เขียนต้องการจะสื่อ และผู้อ่านก็จะถอดรหัส (decode) ความคิดหรือความหมายนั้นออกมาจนเป็นที่ เข้าใจกัน

เคนเนธ อาร์. กูดแมน (Kenneth R. Goodman 1988: 12) ให้ความเห็นว่า การอ่าน เป็นกระบวนการทางค่านิจภาษาศาสตร์ เนื่องจากเป็นกระบวนการที่ต้องคิดอยู่ตลอดเวลา เริ่มต้นจากการที่ผู้เขียนใช้สัญลักษณ์ ตัวอักษร เขียนข้อความที่มีความหมายขึ้น และจบลงด้วยการที่ ผู้อ่านพยายามถอดความหมายของตัวอักษรออกมา เป็นความคิด หรืออีกนัยหนึ่ง ผู้เขียนใส่รหัสความคิด ลง เป็นภาษา เขียน และผู้อ่านถอดรหัสภาษา เขียนออกมา เป็นความคิดนั้นเอง ดังนั้น จึงมีปฏิสัมพันธ์กัน อย่างมากระหว่างภาษา กับความคิดในขณะที่อ่าน

จากความหมายดังกล่าว จะเห็นได้ว่าการอ่าน เป็นกระบวนการที่มีองค์ประกอบ 3 ชนิด คือ ความคิดของผู้เขียน ตัวหนังสือที่ผู้เขียนเขียน และความคิดของผู้อ่าน ซึ่งหมายถึงว่าการอ่าน มีความสัมพันธ์ เกี่ยวข้องกับกระบวนการคิดอันจะสืบเนื่องไปถึงความเข้าใจของผู้อ่านในที่สุด และ

การอ่านอย่างมีประสิทธิภาพจะพัฒนาไปอย่างมีระบบ มีขั้นตอน หากอ่านแล้วไม่เข้าใจแสดงว่า การอ่านที่แท้จริงยังไม่เกิดขึ้น ดังนั้น สิ่งที่สำคัญยิ่งในเรื่องของการอ่านจึงได้แก่ เรื่องของความ เข้าใจในสิ่งที่อ่าน หรือความสามารถในการจับใจความ เรื่องที่อ่าน ซึ่งแสดงถึงประสิทธิภาพ ในการอ่าน การอ่านนั้นถ้าไม่มีความ เข้าใจ จะไม่เรียกว่า เป็นการอ่าน การอ่านที่แท้จริงจะ เกิดขึ้น ก็ต่อ เมื่อผู้อ่าน เข้าใจสิ่งที่อ่านแล้ว เท่านั้น

ความ เข้าใจในการอ่านนี้มีบุคคลต่าง ๆ ได้แสดงความคิดเห็นไว้ดังต่อไปนี้

ชาร์ลส์ ซี. ฟรีส (Charles C. Fries: 1966) กล่าวถึงความ เข้าใจในการอ่านหรือ การ เข้าใจความหมายของ เรื่องที่อ่านว่า เป็นการวัดผลสัมฤทธิ์ขั้นสุดท้ายของการอ่านโดยทั่วไป ฟรีสมีความ เห็นว่าภาษาทุกภาษาจะต้อง เกี่ยวข้องกับความหมายทั้งสิ้น หรืออาจพูดได้ว่ามนุษย์จะ ต้องผูกพันกับความหมาย และจะต้องใช้ภาษาเป็น เครื่องมือในการหาความหมาย ตลอดจนแลกเปลี่ยน ความหมายซึ่งกันและกัน ภาษาจึงมีความสำคัญต่อความ เข้าใจของมนุษย์ เป็นอย่างยิ่ง ถ้าไม่มีภาษา สังคมมนุษย์จะ เกิดขึ้นและคงอยู่ไม่ได้

แฟรงค์ สมิธ (Frank Smith 1978: 3-4) ได้อธิบายถึงลักษณะของการอ่านว่า เกี่ยวข้องกับข้อมูลทั้งที่ เห็นได้และ เห็นไม่ได้ การอ่านที่ต้องอาศัยส่วนประกอบทางด้านสายตา ก็คือ การที่ผู้อ่านต้อง พังไปที่สัญลักษณ์ตัวอักษร และกวาดสายตาไปบนกระดาษในขณะที่สายตาต้องคอย จับข้อมูลส่งผ่านไปยังสมอง การอ่าน เกี่ยวข้องกับข้อมูลที่ไม่อาศัยสายตา หมายถึงการที่ผู้อ่านนำ เอาความคิด มโนทัศน์ ทักษะคิด ประสบการณ์ และความรู้เกี่ยวกับตัวภาษา เข้าช่วยในขณะที่อ่าน สรุปได้ว่า ผู้อ่านใช้สายตาในการส่งผ่านข้อมูลที่เป็นตัวอักษรไปสู่สมองซึ่งจะดึง เอาประสบการณ์ความคิด มโนทัศน์ ฯลฯ เข้าไปช่วยในการอ่านอีกแรงหนึ่งด้วย ข้อมูลในสมองจะไม่ใช้สิ่งที่ได้จากตัวหนังสือที่ มองเห็นได้ด้วยตาเพียงอย่างเดียว และความหมายที่ได้จากการอ่านก็มีได้มาจากการตีความตัวอักษร ทีละตัว เช่นกัน แท้จริงแล้ว การตีความตัวอักษรและคำต่าง ๆ ย่อมต้องขึ้นอยู่กับผู้อ่านที่จะกำหนดความ ความรู้ความสามารถและประสบการณ์ของคนนั้น เอง

แคธี่ โรลเลอร์ วิลสัน (Cathy Roller Wilson 1983: 383) กล่าวถึงความคิด รวบยอดเกี่ยวกับความ เข้าใจในการอ่านไว้อย่างชัดเจนว่า เมื่อผู้อ่าน เห็นข้อความที่ปรากฏบนกระดาษ ผู้อ่านจะถอดรหัส (decode) หรือแปลความหมายสิ่งที่อ่านโดยอาศัยความรู้ เกี่ยวกับ เรื่องความหมาย

คำศัพท์และโครงสร้างไวยากรณ์ ตลอดจนความเข้าใจในเรื่องความสอดคล้องต่อเนื่องของประโยคแต่ละประโยค รวมทั้งเรื่องโครงสร้างของข้อเขียนด้วย ทั้งนี้ ผู้อ่านจะผสมผสานความรู้เกี่ยวกับตัวภาษา ประสมการณ์ ทักษคติ ฯลฯ เข้ากับข้อมูลใหม่ที่ได้จากการอ่านและตีความหมายออกมา

แพทริเซีย แอล. คาร์เรลล์ (Patricia L. Carrell 1984: 332-343) ได้ให้ความเห็นว่า ความเข้าใจในการอ่าน เป็นกระบวนการของความสัมพันธ์ระหว่างเนื้อหาของเรื่องกับพื้นความรู้ของผู้อ่าน ซึ่งพื้นความรู้นี้ประกอบด้วยความรู้และประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับสิ่งต่าง ๆ สถานที่ต่าง ๆ ความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งต่าง ๆ ความคิดรวบยอดหรือมโนทัศน์ รวมทั้งความรู้สึกและทัศนคติด้วย

ริชาร์ด ซี. แอนเดอร์สัน (Richard c. Anderson 1985: 372-375) มีความเห็นว่า การอ่านเพื่อความเข้าใจ เป็นกระบวนการค้นหาความหมายในหลายระดับ กล่าวคือ ผู้อ่านจะต้องใช้ความสามารถทางภาษาหลายระดับพร้อมกันตั้งแต่ระดับตัวอักษรหรือระดับคำ ไปจนถึงระดับโครงสร้างไวยากรณ์และระดับความหมาย นอกจากนั้น ยังเป็นกระบวนการที่ช่วยสร้างสมมุติฐานเกี่ยวกับเรื่องการอ่าน นั่นก็คือ ผู้อ่านที่อ่านคล่องแคล่วแล้วจะสามารถทำนาย เรื่องและอ้างอิงข้อมูลจากการอ่านได้ด้วย

แลร์รี เอ. แฮร์ริส และ คาร์ล บี. สมิธ (Larry A. Harris and Carl B. Smith 1986: 226-227) ได้แบ่งปัจจัยต่าง ๆ ที่ผู้อ่านใช้เพื่อให้เกิดความเข้าใจในการอ่านว่า ประกอบด้วยปัจจัยภายใน ซึ่งได้แก่ พื้นความรู้ของผู้อ่านในเรื่องที่อ่าน ความสามารถทางภาษา ความสามารถในการคิด ความสนใจ แรงจูงใจ ทักษคติ ความเชื่อซึ่งเป็นเรื่องของจิตใจ และจุดประสงค์ของการอ่าน และปัจจัยภายนอก ซึ่งได้แก่ ลักษณะของตัวเรื่อง เอง สำหรับปัจจัยภายในที่กล่าวไปแล้วทั้งหมด แฮร์ริสและสมิธให้ความสำคัญกับปัจจัย 2 ประการ ซึ่งได้แก่ พื้นความรู้ในเรื่องที่อ่านและความสามารถทางภาษาเป็นพิเศษ โดยให้ความเห็นว่า ในเรื่องพื้นความรู้และประสบการณ์นั้น หากผู้อ่านไม่เคยมีพื้นความรู้หรือประสบการณ์ในเรื่องที่อ่านมาก่อน เรื่องที่อ่านนั้นก็ไม่มี ความหมายสำหรับผู้อ่าน เพราะอ่านไม่รู้เรื่อง นอกจากนั้น ผู้อ่านจะต้องมีความสามารถทางภาษาพอสมควรด้วย จึงจะเข้าใจ เรื่องที่อ่านได้และทำให้เรื่องนั้นมีความหมาย

ซูซาน เอ็ม. เกลเซอร์ และ ลินดอน ดับบลิว. เซียร์ฟอสส์ (Susan M. Glazer and Lyndon W. Searfoss 1988: 24-26) ได้กล่าวถึงความเปลี่ยนแปลงในเรื่องความหมายของการอ่าน เพื่อความเข้าใจว่า ในปัจจุบันได้มุ่งเน้นที่กระบวนการทางความคิดและความสามารถทางภาษาเป็นสำคัญ ความคิดของผู้อ่านเกิดจากประสบการณ์ที่ประมวลเข้าไปในความทรงจำและความนึกคิดของตนเอง ความคิดและภาษามีบทบาทและความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันในเวลาที่ผู้อ่านพยายามหาความหมายจากข้อความที่อ่าน ความเข้าใจในการอ่าน เป็นกระบวนการที่นักเรียนใช้ความสามารถในการถอดรหัสทางภาษา ซึ่งจะไปกระตุ้นความคิด ความทรงจำที่สะสมไว้ออกมาช่วยตีความหรือแปลความหมายเรื่องราวที่อ่าน

มาร์กาเรท เอ. แคนนีย์ (Margaret A. Cagney 1988: 33-34) ได้ให้ข้อเสนอแนะไว้ว่าการวัดความเข้าใจในการอ่านควรครอบคลุมปัจจัยที่มีผลต่อความเข้าใจ ซึ่งได้แก่ พื้นความรู้ในเรื่องที่อ่านหรือประสบการณ์ของผู้อ่านและความสามารถทางภาษาด้วย

จากข้อคิดเห็น เกี่ยวกับความเข้าใจในการอ่านข้างต้น สามารถประมวลได้ว่า การที่ผู้อ่านจะเกิดความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน ซึ่งหมายถึงการที่ผู้อ่านสามารถตีความข้อมูลซึ่งเป็นภาษาเขียนให้ตรงกับความตั้งใจของผู้เขียนและตรงกับความเป็นจริงได้นั้น ต้องอาศัยปัจจัยหลายประการ และปัจจัยประการสำคัญ 2 ประการ ที่จะขาดไม่ได้ก็คือ ทักษะหรือความสามารถทางภาษาและพื้นความรู้ในเรื่องที่อ่าน ที่ผู้อ่านจะนำมาใช้ในการตีความข้อมูลเพื่อให้ได้มาซึ่งความหมายและความเข้าใจเรื่องราวที่อ่านได้ในที่สุด

ความสามารถทางภาษาและความเข้าใจในการอ่าน

เจ. บี. คาร์รอลล์ (J.B. Carroll 1968: 15-16) ได้กล่าวถึง ความสามารถในการใช้ภาษาว่าประกอบด้วยระบบเสียง ระบบคำศัพท์ และระบบไวยากรณ์ โดยแยกเป็นภาษาพูดและภาษาเขียน ซึ่งต่างก็ประกอบด้วยทักษะรับสาร (receptive skills) คือการฟัง-การอ่าน และทักษะการส่งสาร (productive skills) คือการพูด-การเขียน

เจ. ดับบลิว. ออลเลอร์ จูเนียร์ และ เอฟ. เอ. บี. ไฮโนโฟทิส (J.W. Oller, Jr. and F.A.B. Hinofotis 1976: 24 - 28) กล่าวถึงความสามารถทางภาษาว่าเป็นทั้งทักษะ

เดี่ยวที่ครอบคลุม (single-global) และทักษะเฉพาะที่แยกจากกัน (specific-diversified) โดยการทดสอบสมมติฐาน 2 ประการ คือ ประการที่หนึ่ง ความสามารถทางภาษาเป็นปัจจัยที่ไม่แยกจากกัน และประการที่สอง ความสามารถทางภาษาเป็นปัจจัยเฉพาะที่แยกเป็นทักษะ (ทั้ง ชูต อ่าน เขียน) และองค์ประกอบ (เสียง ศัพท์ โครงสร้าง) ออลเลอร์และไฮโนโฟทิส พบว่า มีปัจจัยรวมที่ขึ้นต่อกัน ประกอบด้วย ปัจจัยเฉพาะที่เป็นอิสระต่อกัน อันได้แก่ การฟัง การอ่าน การพูด และการเขียน

เจฟฟรีย์ บรูตัน และคณะ (Geoffrey Broughton et al. 1980: 30-35) มีความเห็นว่า ความสามารถในการใช้ภาษาเกี่ยวข้องกับการมีความรู้ทางไวยากรณ์ คำศัพท์ ตลอดจนความสามารถในการตีความหมายและการใช้ภาษาให้เหมาะสมกับสถานการณ์ด้วย

โรนัลด์ แม็คเคย์ (Ronald Mackey 1979: 80-81) กล่าวถึงความรู้ความสามารถทางภาษาว่า หมายถึงการมีความรู้ในเรื่องดังนี้

1. ความรู้เรื่องการสะกดคำ หรือระบบสัทศาสตร์ของภาษา
2. ความรู้เกี่ยวกับระบบไวยากรณ์
3. ความรู้เรื่องความหมายของคำต่าง ๆ ซึ่งความรู้ในเรื่องนี้ต้องอาศัยประสบการณ์ของผู้อ่านเองด้วย เพราะคำ ๆ เดียวกันอาจแปลได้ต่างกัน เมื่ออยู่ในบริบทต่างกัน ประสบการณ์ทางภาษาจะช่วยบอกได้ว่าควรจะตีความหมายของคำในข้อความ เช่นไรจึงจะถูกต้อง เหมาะสม

เอ็ดดี วิลเลียมส์ (Eddie Williams 1978: 18-19) ได้อธิบายคำว่า ความสามารถทางภาษาในการสื่อความหมายว่า ประกอบด้วยความรู้เกี่ยวกับเรื่องดังนี้

1. ความรู้เรื่องกฎเกณฑ์ทางด้านกลไกของภาษา (mechanical rules) กฎเกณฑ์นี้ทำให้สามารถตัดสินใจได้ว่า คำพูดใดถูกหรือผิดไวยากรณ์
2. ความรู้เรื่องกฎเกณฑ์ในด้านความหมาย (meaningful rules) กฎเกณฑ์นี้จะทำให้สามารถตัดสินใจได้ว่า คำพูดที่พูดออกมาสื่อความหมายได้หรือไม่
3. ความรู้เรื่องกฎเกณฑ์ในด้านสังคม (social rules) กฎเกณฑ์นี้จะทำให้สามารถตัดสินใจได้ว่า คำพูดที่พูดออกมาเหมาะสม เป็นที่ยอมรับของคนในสังคมหรือไม่

4. ความรู้เรื่องกฎเกณฑ์การยอมรับลักษณะที่ไม่ใช่ภาษา (non-linguistic conventions) กฎเกณฑ์นี้จะตอบคำถามได้ว่า ผู้พูดมีการแสดงออกทางสีหน้าท่าทางและวางคนได้เหมาะสมหรือไม่

นอม ชอมสกี (Noam Chomsky อ้างถึงใน อัจฉรา วงศ์ไสร 2528: 28) อธิบายถึงภาษาว่าเป็นสิ่งที่มนุษย์คิดขึ้นมา เพื่อใช้ในการสื่อสาร (communication) มนุษย์ใช้ภาษาในการสื่อความหมายโดยการจัดเรียงคำเข้าด้วยกันภายในโครงสร้างที่แน่นอน ความสามารถทางภาษาของมนุษย์ แบ่งออกได้เป็น 2 ระดับคือ

1. ความรู้ความเข้าใจในภาษา (competence) หมายถึง ความสามารถภายในที่เกิดขึ้นเองโดยอัตโนมัติของทุกคนในฐานะที่เป็นเจ้าของภาษา เป็นความรู้ที่จะทำให้ผู้พูดใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายได้ ความสามารถนี้ประกอบด้วยความสามารถที่จะสร้างและเข้าใจประโยคต่าง ๆ ในภาษาได้อย่างไม่มีขอบเขตจำกัด สามารถที่จะบอกได้ว่าประโยคใดมีความหมายกำกวมหรือไม่ ประโยคใดมีความหมายเหมือนกัน ประโยคใดผิดไวยากรณ์ ตลอดจนความรู้ความสามารถที่จะเข้าใจโครงสร้างภายในของประโยคได้อย่างถูกต้องชัดเจน

2. ความสามารถในการใช้ภาษา (performance) หมายถึง ความสามารถที่จะนำความรู้ความเข้าใจในภาษาไปใช้ในการแสดงออก เป็นการใช้ภาษาจริง ๆ โดยอาศัยความรู้ทางภาษาที่มีอยู่ในสมอง

นอกจากการแบ่งความสามารถทางภาษาดังกล่าวแล้ว ดี. เอช. ไฮม์ส์ (D.H.Hymes 1981: 15-17) มีความเห็นเพิ่มเติมว่า ยังจะต้องคำนึงถึงการนำความรู้ทางภาษามาใช้จริง นั่นคือจะต้องคำนึงถึงองค์ประกอบทางด้านวัฒนธรรมของสังคม (sociocultural factors) ซึ่งจำเป็นอย่างยิ่งในการสื่อสารอีกด้วย

ไมเคิล คาเนล (Michael Canale 1981: 9-14) และ เมอร์วิลล์ สเวน (Merrill Swain 1984: 7-18) ได้ให้คำนิยามของการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารว่าหมายถึงความสามารถในด้านต่าง ๆ ได้แก่

1. ความสามารถในการใช้ระเบียนวิธีของภาษาหรือการใช้ภาษาอย่างถูกต้องตามหลักภาษาศาสตร์หรือหลักไวยากรณ์ (linguistic or grammatical competence) คือการมีความรู้เกี่ยวกับระบบเสียง คำศัพท์ และโครงสร้างไวยากรณ์ ตลอดจนความหมาย รู้ว่าประโยคใดถูกหรือผิดหลักไวยากรณ์ และสามารถใช้และแก้ไขประโยคนั้น ๆ ให้ถูกต้องได้
2. ความสามารถในการใช้ภาษาทางสังคมหรือความสามารถทางสังคมภาษาศาสตร์ (sociolinguistic competence) คือ สามารถที่จะใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องตามระเบียบปฏิบัติของสังคม ซึ่งประกอบไปด้วยวัฒนธรรม สถานภาพทางสังคม และบทบาทของบุคคลในสังคม โดยสามารถเลือกใช้ภาษาให้ถูกต้องและเหมาะสมกับบุคคลและโอกาสต่าง ๆ ได้ เนื่องจากภาษามีไว้ใช้เพื่อการสื่อสารระหว่างบุคคลในสังคม ดังนั้นกฎเกณฑ์หรือระเบียบวิธีของการใช้ภาษา การปฏิบัติตนในการใช้ภาษาและในวัฒนธรรม เช่น การรู้จักกาลเทศะ การรู้จักรูปแบบภาษาที่เหมาะสมกับแต่ละบุคคลในแต่ละโอกาส เพื่อสื่อความหมายหรือเจตนารมณ์ใดจึงเป็นสิ่งสำคัญ
3. ความสามารถในการใช้ความสัมพันธ์ของข้อความ (discourse competence) หมายถึง ความสามารถในการใช้ระเบียบวิธีของความสัมพันธ์ระหว่างประโยคโดยใช้ความรู้ด้านไวยากรณ์และความสามารถในการเชื่อมโยงข้อความที่สื่อความหมายทางภาษา (utterances) เข้ากันได้เป็นอย่างดีเหมาะสมถูกต้อง ความสามารถนี้เน้นที่ความเชื่อมโยงของข้อความมากกว่าความเชื่อมโยงระหว่างข้อความกับกฎไวยากรณ์หรือระหว่างข้อความกับกฎเกณฑ์ของสังคมและวัฒนธรรมในการใช้ภาษา
4. ความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย (strategic หรือ pragmatic competence) หมายถึง การมีความรู้เกี่ยวกับการปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ รวมทั้งการรู้จักใช้กิริยาท่าทาง สีหน้า และน้ำเสียงประกอบในการสื่อความหมาย การใช้กลวิธีนี้สามารถแสดงออกไปได้โดยใช้คำพูด (verbal) และไม่ใช้คำพูด (non-verbal) เช่น การพยายามอธิบายให้ผู้อื่นเข้าใจโดยใช้กิริยาท่าทางประกอบหรือขยายความด้วยคำศัพท์อื่น ๆ แทนคำศัพท์ที่ไม่รู้หรือนึกไม่ออกในขณะนั้น ซึ่งกลวิธีแบบนี้เกี่ยวข้องกับความสามารถทางไวยากรณ์ หรือการยืม ทักทาย ตลอดจนการนำสนทนากับคนแปลกหน้าที่ไม่รู้จักรมาก่อน โดยใช้วิธีสิ่ง เถลวีย์ วุฒิหรือ

บุคลิกของผู้สนทนา เพื่อเลือกใช้ภาษาได้ถูกต้องและเหมาะสม ซึ่งกลวิธีนี้ เกี่ยวพันกับระเบียบวิธีของ สังคมวิทยา และวัฒนธรรมในการใช้ภาษา ความสามารถทางกลวิธีของการใช้ภาษานี้ เกิดขึ้นจาก ประสบการณ์ในการใช้ภาษาในสังคม และจากการฝึกฝนในห้อง เรียนโดยใช้สถานการณ์สมมุติของ สภาพการ ใช้ภาษาที่แท้จริงในชีวิตและสังคม

อัจฉรา วงศ์โสธร (2528: 28) ได้สรุปข้อคิดของนักภาษาศาสตร์ ในปัจจุบัน เกี่ยวกับ ความสามารถทางภาษาโดยเฉพาะความสามารถในการใช้ภาษา เพื่อการสื่อสารว่าประกอบด้วย ความรู้ความสามารถทางด้านกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ เสียง และความหมาย อันเป็นความรู้เกี่ยวกับตัว ภาษา (linguistic competence) และความสามารถที่จะนำความรู้เกี่ยวกับตัวอักษรนี้ไปใช้ สื่อความหมายอย่างเหมาะสมกับสถานการณ์จริง ซึ่งจะต้องอาศัยองค์ประกอบทางด้านวัฒนธรรมของ สังคม (sociocultural factors) ด้วย อันเป็นความสามารถในการสื่อความหมายของภาษา

สุภัทรา อัมพรานุเคราะห์ (2530: 1-2) ได้สรุปความสามารถในการใช้ภาษา ในการสื่อสารว่า หมายถึงความสามารถในการใช้ทักษะทั้ง 4 ทักษะ คือ ทักษะฟัง พูด อ่าน และ เขียน ทักษะฟังและทักษะพูดเป็นทักษะที่แสดงออกทางคำพูด (speech skills) ส่วนทักษะอ่าน และทักษะเขียน เป็นทักษะที่แสดงออกทางข้อเขียน (literary skills) โดยมีตัวภาษา (language substances) หรือองค์ประกอบทางภาษา (language elements หรือ language components) ซึ่งได้แก่ เสียง ศัพท์ และโครงสร้าง เป็นแกนในการสื่อความหมาย ตัวภาษาหรือองค์ประกอบของภาษากับทักษะทั้ง พูด อ่าน และ เขียนดังกล่าวข้างต้นจะมีความสัมพันธ์ ซึ่งกันและกัน

ความสามารถทางภาษาเป็นปัจจัยประการหนึ่งในการอ่าน คาร์อส เอ. โยริโอ (Carlos A. Yorio 1971: 107-115) กล่าวถึงปัจจัยในการอ่านว่ามีอยู่ 4 ประการได้แก่

1. ความรู้ในภาษาที่อ่าน (knowledge of the language)
2. ความสามารถของผู้อ่านในการคาดการณ์หรือเดาสิ่งที่กำลังอ่าน เพื่อที่จะได้เลือก ข้อมูลที่ถูกต้อง (ability to predict or guess in order to make the correct choices)

3. ความสามารถในการจดจำตัวชี้แนะต่าง ๆ ที่อ่านผ่านไปแล้วได้ (ability to remember the previous cues)

4. ความสามารถในการเชื่อมโยงตัวชี้แนะที่แตกต่างกันไว้ด้วยกันได้ (ability to make the necessary association between the different cues that have been selected)

ปัจจัยทั้งสี่ประการข้างต้น เป็นปัจจัยที่ผู้อ่านภาษาที่หนึ่งหรือภาษาแม่มีอยู่ แต่ในการอ่านภาษาต่างประเทศนั้น ไยริโอะมีความเห็นว่าผู้อ่านมักไม่สามารถใช้ความสามารถในปัจจัยทั้งสี่ได้ดี เหมือนกับการอ่านในภาษาแม่ของคน เป็นต้นว่า ผู้อ่านไม่สามารถคาดคะเนหรือเดา อันเป็นสิ่งจำเป็นที่จะทำให้อ่านสามารถเลือกตัวชี้แนะได้ถูกต้อง ทั้งนี้ เนื่องจากความรู้อันจำกัดในภาษาต่างประเทศนั้น ๆ นอกจากนี้ การจดจำตัวชี้แนะหรือตัวไขปริศนาในภาษาต่างประเทศที่อ่านผ่านตาไปแล้ว เป็นเรื่องยากกว่าเมื่ออ่านภาษาแม่ และเมื่อเลือกตัวชี้แนะที่ผิด ก็จะทำให้นำไปเชื่อมโยงกับข้อมูลอื่นได้ยาก ดังนั้น ความรู้ความสามารถทางภาษาจึง เป็นเรื่องสำคัญในการอ่านภาษาต่างประเทศ

มัลคอล์ม คูเปอร์ (Malcolm Cooper 1984: 134) ได้ศึกษาพบว่า ในการอ่านภาษาอังกฤษนั้น นักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ซึ่งอ่านภาษาอังกฤษไม่เก่งมักมีความรู้เรื่องคำศัพท์น้อย จึงไปมัวเอาใจใส่กับความหมายในระดับคำโดยไม่จำเป็นและไม่รู้จักใช้ข้อความในบริบทมาช่วยในการตีความหมายด้วย อย่างไรก็ตาม คูเปอร์ได้แนะนำว่า หากจะช่วยให้นักเรียนพวกนี้ประสบความสำเร็จบ้างก็ควรจะได้มีการสอนให้รู้จักเดาความหมายโดยอาศัยบริบทช่วย และให้อ่านเรื่องที่นักเรียนเหล่านั้น หอมืดมีความรู้อยู่บ้าง เพื่อที่จะได้สามารถตีความเรื่องราวที่อ่านไม่ค่อยเข้าใจนั้นได้บ้าง

ชาร์ลส์ เจ. แอลเดอร์สัน (Charles J. Alderson 1984: 19) ได้ศึกษาพบว่าความสามารถทางภาษาของผู้อ่านมีความสัมพันธ์ ใกล้เคียงกับความสามารถในการอ่านเป็นอย่างมาก หรืออีกนัยหนึ่ง ความสามารถทางภาษามีอิทธิพลต่อการที่ผู้ใดผู้หนึ่งจะมีความสามารถในการอ่านภาษาต่างประเทศได้ดีเพียงไรนั่นเอง

ผู้อ่านภาษาต่างประเทศ เป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศนั้น ตามความคิดของ วิลเลียม เกรบ (William Grabe 1988: 56-59) แล้ว มิได้เริ่มอ่านภาษาอังกฤษด้วยความรู้ทางภาษาอังกฤษในระดับเดียวกับผู้อ่านที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่จึงต้องประสบปัญหาทางด้านภาษาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เกรบสรุปว่าการขาดความสามารถทางภาษา เป็นอุปสรรคขัดขวางความสำเร็จในการอ่านภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศและแนะนำว่า ก่อนที่จะสอนอ่านแก่นักเรียน เหล่านี้ควรจะต้องสอนให้มีความรู้ความเชี่ยวชาญทางภาษาอย่างเพียงพอด้วย

โจแอนน์ ดีวายน์ (Joanne Devine 1988: 260-283) ได้ให้ความเห็นว่า ในอดีตที่ผ่านมา นักวิจัยหลายคน เข้าใจกันว่าการที่ผู้อ่านภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศไม่เข้าใจสิ่งที่อ่าน เป็นเพราะผลจากการถ่ายโอนกลวิธีทางการอ่านที่ไม่ถูกต้องมาจากการอ่านภาษาแม่ เมื่อเวลาผ่านไป นักจิตภาษาศาสตร์ในปัจจุบันได้เริ่มเข้าใจปัญหาในการอ่านภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศดีขึ้น และให้ความสนใจต่อบทบาทของความสามารถทางภาษา (language proficiency) ในการอ่านภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศกัน เป็นอย่างมากว่า เป็นปัจจัยสำคัญต่อความสำเร็จในการอ่านภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศนั้น ๆ ดีวายน์สรุปว่า ในปัจจุบันปฏิสัมพันธ์ที่สำคัญระหว่างความสามารถทางภาษา (language proficiency) กับความสามารถในการอ่านนั้นว่า เป็นเรื่องที่ยอมรับกันอย่างกว้างขวาง นักวิจัยตลอดจนครูสอนภาษาส่วนใหญ่ยอมรับความจริงที่ว่าผู้อ่านภาษาต่างประเทศจะต้องมีความสามารถทางภาษาพอสมควรก่อนที่ผู้นั้นจะสามารถอ่านภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศได้อย่างเข้าใจ ความรู้ความสามารถทางภาษาของผู้อ่าน เป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยคาดคะเนและคัดลिनข้อมูลเพื่อการเข้าใจเรื่องราวที่อ่านอย่างชัดเจน และช่วยให้การอ่านเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

พื้นความรู้ใน เรื่องที่อ่านและความเข้าใจในการอ่าน

ในปัจจุบัน แนวคิดเกี่ยวกับการอ่านซึ่ง เป็นที่ยอมรับกันอย่างกว้างขวางและ เป็นที่สนใจกัน ก็คือ แนวคิดที่เชื่อว่า พื้นความรู้ใน เรื่องที่อ่านมีอิทธิพลต่อความเข้าใจในการอ่าน แนวคิดนี้ นักจิตวิทยาชื่อ เอฟ.ซี. บาร์ทเลทท์ (F.C. Bartlett: 1932) เป็นผู้นำเสนอในชื่อว่า "ทฤษฎีพื้นความรู้" (Schema Theory) และได้ให้คำอธิบาย เกี่ยวกับแนวคิดนี้ว่า คำว่า "schema"

หมายถึง ความรู้ที่มีอยู่ก่อนหรือความคิดในสมองซึ่งมีการจัดกลุ่มข้อมูล เกี่ยวกับความรู้และประสบการณ์
 ที่ผู้อ่านมีอยู่ ข้อมูลเหล่านี้จะมีประโยชน์ในการคาดคะเนที่ความข้อมูลใหม่ ปรับข้อมูลใหม่ให้ เข้ากับ
 ข้อมูลเดิมที่มีอยู่ แล้วเก็บข้อมูลนั้นไว้ใช้ต่อไป การที่สามารถนำข้อมูลพื้นความรู้ที่มีอยู่ออกมาคาดคะเน
 ข้อมูลใหม่ได้จะช่วยให้อ่านเรื่องนั้น ๆ ได้รวดเร็วยิ่งขึ้นโดยยึดสิ่งที่รู้แล้วหรือความรู้เดิม เป็น
 หลัก แล้วทดสอบการเดาหรือการคาดคะเนนั้นในขณะที่อ่านเรื่อง ทฤษฎีพื้นความรู้เป็นทฤษฎีที่ให้
 ความสำคัญต่อพื้นความรู้ว่า เป็นองค์ประกอบที่มีผลต่อการเรียนรู้เป็นอย่างมาก

เจน อี. เมเลนเดซ (Jane E. Melendez 1987: 1) กล่าวถึง กระบวนการเรียนรู้
 ตามทฤษฎีพื้นความรู้ว่า เมื่อผู้อ่านอ่านข้อมูลใหม่ สมองจะส่งข้อมูล ซึ่งเป็นพื้นความรู้ของผู้อ่านเอง
 ใน เรื่องที่อ่านออกมาปรับความคิด หากข้อมูลที่สมองส่งออกมานั้นสอดคล้องสัมพันธ์กับข้อมูลที่พบ ก็จะ
 เกิดการผสมกลมกลืนระหว่างพื้นความรู้กับความรู้นี้ใหม่ที่จะทำให้ผู้อ่าน เข้าใจสิ่งที่อ่านได้ หากข้อมูล
 ที่สมองส่งออกมาไม่ตรงกับความรู้ใหม่ ก็จะ เกิดการเสียสมดุลย์ระหว่างความรู้เดิมกับความรู้ใหม่
 ทำให้ผู้อ่านต้องค้นหาความรู้ส่วนอื่น ๆ ออกมาปรับใช้กับข้อมูลใหม่ ถ้าผู้อ่านปรับได้โดยที่พื้นความรู้
 นี้ผสมกลมกลืนไปกับข้อมูลใหม่ ผู้อ่านจะ เกิดความ เข้าใจในสิ่งที่อ่าน แต่ถ้าไม่สามารถหาข้อมูลพื้น
 ความรู้หรือประสบการณ์ที่มีอยู่มาปรับให้ เข้ากับข้อมูลใหม่ได้ผู้อ่านก็จะอ่าน เรื่องนั้น ๆ ไม่เข้าใจ

ริชาร์ด ซี. แอนเดอร์สัน และคณะ (Richard C. Anderson et al. 1978:
 433-440) กล่าวถึงความหมายของพื้นความรู้ว่าหมายถึง โครงสร้างทางความคิดแบบมโนธรรม
 ซึ่งรวมเอาความรู้โดยสรุป เกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของ เรื่องและเหตุการณ์ต่าง ๆ ไว้ด้วยกัน

แพทริเซีย แอล. คาร์เรลล์ และคณะ (Patricia L. Carrell et al. 1988: 79)
 ได้แสดงทัศนะว่า พื้นความรู้แบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท ได้แก่ พื้นความรู้เกี่ยวกับตัวภาษาซึ่ง
 หมายถึงพื้นความรู้ที่เกี่ยวกับกฎเกณฑ์ รูปแบบ ส่วนวน การเรียบเรียงคำ และโครงสร้างของ
 ภาษาในแต่ละ เรื่องที่อ่าน ซึ่งไม่เหมือนกัน พื้นความรู้ประเภทนี้แท้จริงแล้วก็คือ ความสามารถที่
 แต่ละบุคคลมีในด้านภาษานั้นเอง พื้นความรู้อีกประเภทหนึ่งคือ พื้นความรู้เกี่ยวกับ เนื้อเรื่องที่อ่าน
 ซึ่งหมายถึงความรู้ในเรื่องราวที่ได้จากประสบการณ์ในชีวิตของผู้อ่านเอง และ เก็บสะสมไว้โดยที่
 ความรู้นี้มีความสัมพันธ์สอดคล้องกับ เรื่องที่กำลังอ่านอยู่พอดี ทำให้ผู้อ่าน เข้าใจสิ่งที่อ่านได้ทะลุ
 ไปยิ่งขึ้น พื้นความรู้ประเภทนี้จะช่วยให้อ่านสามารถคาดเดาหรือคาดการณ์ เรื่องราวที่กำลัง

อ่านได้ตั้งแต่ต้นจนจบ หากผู้อ่านไม่สามารถใช้พื้นความรู้ที่เหมาะสม ไม่ว่าจะ เป็นพื้นความรู้ประเภทใด ประเภทหนึ่งหรือทั้งสองประเภทดังกล่าว ก็จะทำให้ผู้อ่านนั้นไม่สามารถเข้าใจเรื่องที่กำลังอ่านอยู่ได้

เดวิด พี. เพียร์สัน และ ริชาร์ด ซี. แอนเดอร์สัน (David P. Pearson and Richard C. Anderson 1988: 37-53) กล่าวถึงความหมายของพื้นความรู้ของผู้อ่านว่า หมายถึงพื้นความรู้ที่ผู้อ่านมีสะสมอยู่ในความจำเรียบร้อยแล้ว และทำหน้าที่ในกระบวนการแปลข้อมูลใหม่ ตลอดจนผสมผสานข้อมูลใหม่ เข้ากับความรู้อันมีสะสมอยู่ก่อนแล้ว ไม่ว่าจะผู้อ่านจะรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม ข้อมูลเก่ากับข้อมูลใหม่จะมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างกัน และการที่ผู้หนึ่งผู้ใดมีความเข้าใจ เรื่องที่อ่านหมายถึง การที่ผู้นั้นสามารถปรับข้อมูลที่มีอยู่แล้วให้ เข้ากับข้อมูลใหม่ที่ เพิ่งผ่าน เข้ามาได้นั้นเอง

แลร์รี เอ. แฮร์ริส และ คาร์ล บี. สมิธ (Larry A. Harris and Carl B. Smith 1986: 231) กล่าวถึงประสบการณ์หรือพื้นความรู้ของผู้อ่านว่าเป็นวัตถุดิบเบื้องต้น เข้าสู่สมองของผู้อ่าน ตั้งแต่เล็กจนโต ประสบการณ์ต่าง ๆ ดังกล่าวจะ เพิ่มพูนขึ้นเรื่อย ๆ ตามวัย แฮร์ริสและสมิธอธิบายว่า ในขณะที่อ่าน ผู้อ่านจะถอดรหัสตัวหนังสือบนกระดาษโดยดึง เอาความรู้ที่ได้รับจากประสบการณ์ มาช่วยตีความหมายตัวอักษรให้ชัดเจนยิ่งขึ้น แต่เมื่อตัวอักษรที่ปรากฏในข้อความไม่เกี่ยวข้องกับ ประสบการณ์ที่มีอยู่ ผู้อ่านก็มักจะอ่านเรื่องราวนั้นไม่ค่อย เข้าใจแจ่มแจ้งนัก ซึ่งปัญหาดังกล่าว จอห์น ดี. แบนรอฟฟอร์ด และคณะ (John D. Bransford et al. 1984: 35) เห็นว่าเป็นสิ่งสำคัญ และให้ข้อคิดว่า การที่ผู้อ่านมีความรู้ในเรื่องหนึ่ง ๆ และนำความรู้นั้นมาใช้ให้เกิดความ เข้าใจในสิ่งที่อ่าน ทำให้พอจะบอกได้ว่าเหตุใด บางคนจึงสามารถ เข้าใจและจดจำข้อมูลเกี่ยวกับ เรื่องที่อ่าน ได้มากกว่าคนอื่น แบนรอฟฟอร์ดเชื่อว่า หากคน ๆ หนึ่งไม่มีความรู้ในเรื่องใดเรื่องหนึ่งมาก่อน หรือ มีแต่น้อยมาก ก็เป็นการยากที่ผู้นั้นจะ เข้าใจและจำข้อความที่อ่านได้ เสียงทิพย์ สุขศรี และสุมลมาลย์ ตมะวิโมกษ์ (2526: 84) กล่าวถึงปัญหาประการสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้ผู้อ่านไม่ค่อย เข้าใจสิ่งที่อ่านว่า ได้แก่ การไม่มีพื้นความรู้ในเรื่องที่อ่าน เทียงพอที่จะช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจ มโนทัศน์ สถานการณ์ หรือ เหตุการณ์ในเรื่องที่อ่าน ครูมักจะลืมไปว่าการที่นักเรียนจะอ่านได้คล่องและ เข้าใจสิ่งที่อ่านนั้น นักเรียนจะต้องมีประสบการณ์ในเรื่องที่อ่านมาก่อนบ้าง ดังนั้นถ้าบทเรียนที่คัดมาให้ให้นักเรียนอ่าน เป็น เรื่องที่นักเรียนไม่คุ้นเคย ผลที่ตามมาก็คือ นักเรียนอ่านไม่รู้เรื่องและ เลิกอ่านในที่สุด อย่างไรก็ตาม ริชาร์ด ซี. แอนเดอร์สัน และ เอ. ออร์โทนี (Richard C. Anderson and A. Ortony

1975: 157-180) เห็นว่า ปัญหาของการอ่านภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศมิได้อยู่ที่การที่ผู้อ่านขาดความรู้เฉพาะในเรื่องที่อ่านเพียงอย่างเดียว หากเกิดจากการขาดความสามารถในการนำความรู้เฉพาะในแต่ละด้านมาใช้ให้เหมาะสมกับ เรื่องที่อ่านด้วย พื้นความรู้ที่มีลักษณะสอดคล้องกับเรื่อง ที่อ่าน เท่านั้นที่จะ เป็นประโยชน์ต่อการอ่าน หากผู้อ่านสามารถนำมาใช้ได้ถูกต้อง เหมาะสมก็จะช่วยให้ มีความ เข้าใจสิ่งที่อ่านได้ดียิ่งขึ้น

ราล์ฟ อี. เรโนลด์ส์ และคณะ (Ralph E. Reynolds et al. 1977: 367-382) ได้ชี้ให้เห็นถึงประโยชน์ของพื้นความรู้ว่ามีอยู่ 3 ประการคือ

1. ช่วย เป็นพื้นฐานในการ เติมช่องว่างในข้อความให้เต็ม ทั้งนี้ เนื่องจากไม่มีงานเขียนใดที่จะอธิบายข้อมูลทุกอย่างได้โดยสมบูรณ์ชัดเจนทั้งหมด พื้นความรู้ที่ผู้อ่านสะสมไว้จะช่วย ให้ ผู้อ่านตีความหมาย โดยการดึง เอาสิ่งที่รู้มาสรุปอ้างอิงให้เกิดความ เข้าใจได้
2. ช่วย ให้ผู้อ่านตีความข้อความที่กำกวมได้ หากผู้อ่านมีข้อมูลพื้นความรู้ที่แตกต่างจาก ข้อมูลของผู้เขียน เรื่อง ผู้อ่านจะตีความข้อมูลที่กำกวมอีกครั้ง เพื่อที่จะปรับข้อมูลนั้นให้ เข้ากับพื้นความรู้ ที่ตนมีอยู่ เมื่อพื้นความรู้ของผู้อ่านสอดคล้องกับงาน เขียน ซึ่งเป็นตัวแทนพื้นความรู้ของผู้เขียน ผู้อ่าน ก็จะ เข้าใจ เรื่องที่ตนอ่านได้
3. ประสมการณ์ใหม่ที่ได้จากข้อมูลใน เรื่องที่อ่านจะ เชื่อมโยงกับพื้นความรู้ที่มีอยู่ ทำให้ ผู้อ่าน เข้าใจ เรื่องราวที่อ่านได้ดียิ่งขึ้น

ความรู้เดิมมีผลต่อการอ่านในหลาย ๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็นด้านความเร็วในการอ่านที่รวดเร็วยิ่งขึ้น ความคุ้นเคยกับ เรื่องที่อ่านที่มีมากขึ้น ตลอดจนการ เคารหรือคาดคะเน เรื่องราวที่อ่านได้ ถูกต้องยิ่งขึ้น อย่างไรก็ตาม ผลเหล่านี้จะมีมากหรือน้อย เพียงใดนั้น สาวิตรี ประเสริฐกุล (2524: 42) มีความ เห็นว่า ขึ้นอยู่กับปัจจัย 2 ประการ คือ

1. ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เดิมกับ เนื้อ เรื่องที่อ่าน

ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เดิมของผู้อ่านกับ เนื้อหาที่อ่านมี 3 ลักษณะ คือ ความรู้

เดิมที่มีอยู่ไม่ถูกต้อง ความรู้เดิมที่มีอยู่ขัดแย้งกับ เนื้อเรื่องทีอ่าน และความรู้เดิมที่มีสอดคล้องกับ เนื้อเรื่องทีอ่าน หากความรู้เดิมของผู้อ่านกับ เนื้อหาทีอ่านมีความสัมพันธ์กัน ใน 2 ลักษณะแรก จะทำให้ความรู้เดิมนั้นไปแทรกแซง (interfere) การอ่าน แทนที่จะช่วยทำให้การอ่านเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้น ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เดิมของผู้อ่านควรจะเป็นไปในลักษณะสอดคล้องกับ เนื้อเรื่องทีอ่าน จึงจะทำให้ผู้อ่านเกิดความ เข้าใจในการอ่าน

2. ความสอดคล้องระหว่างความรู้เดิมในแง่วัฒนธรรมของผู้อ่านกับวัฒนธรรมของผู้เขียน เรื่อง จากทฤษฎีพื้นความรู้ ผู้อ่านที่มีพื้นความรู้ต่างกัน โดยเฉพาะความรู้ทางวัฒนธรรมที่ต่างกัน จะใช้กลวิธีในการอ่านที่แตกต่างกันออกไป ผู้อ่านที่มีวัฒนธรรมเดียวกันกับผู้เขียน จะเข้าใจเรื่องได้ดีกว่าผู้อ่านที่มีวัฒนธรรมแตกต่างจากผู้เขียน ดังนั้น การที่ผู้อ่านจะมีความ เข้าใจใน เรื่องทีอ่าน เป็นอย่างคึนั้น วัฒนธรรมของผู้อ่านจะต้องสอดคล้องกับวัฒนธรรมของผู้เขียน

วิลกา เอ็ม. ริเวอร์ส และ เอ็ม. เอส. เทมเพอร์ลี (Wilga M. Rivers and M.S. Temperly 1978: 48-50) ให้ข้อคิดว่าการอธิบายให้นักเรียนเข้าใจคำต่าง ๆ ทีเกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมในภาษาต่างประเทศ ซึ่งปรากฏในหนังสือเรียน รวมทั้งการนำเอารูปภาพหรืออุปกรณ์อื่นมาช่วยในการอ่าน ตลอดจนการอธิบายความหมายใหม่ ๆ เพิ่มเดิมจากการให้อ่านเรื่องไปตามปกติ จะช่วยให้นักเรียนมีพื้นความรู้มากขึ้นและ เข้าใจลึ่งทีอ่านคึขึ้น ที. ฮัดสัน (T. Hudson 1982: 1-31) สนับสนุนการปูพื้นความรู้ให้แก่ักเรียน โดยอ้างผลการวิจัยซึ่งพบว่า ักเรียนกลุ่มทีได้รับการอบรมและฝึกฝนกิจกรรมก่อนอ่านจะสามารถอ่านได้เข้าใจคึกว่าักเรียนกลุ่มทีไม่ได้รับการสอนมาก คึนี้ เพราะักเรียนกลุ่มแรกได้รับการกระตุ้นให้รู้จักนำเอาประสบการณ์ทีสะสมอยู่ออกมาใช้ทีเป็นประโยชน์ในการอ่าน ักเรียนกลุ่มคึกล่าวสามารถจะปรับข้อมูลทีอ่านให้เข้ากับประสบการณ์และความรู้เดิมทีตนมีอยู่ และในทางกลับกัน ประสบการณ์ทีมีอยู่ก็สามารคนำไปใช้กับข้อมูลทีอ่าน ทำให้สามารถตีความลึ่งทีอ่านได้อย่าง เข้าใจคึขึ้น

ที. จอห์นสัน และ เดวิด ที. เพียร์สัน (P. Johnson and David P. Pearson 1989: 18-19) ให้ความเห็นว่ พื้นความรู้จะช่วยผู้อ่านในการเลือกคำต่าง ๆ ทีจะเหมาะสมกับบริบทในประโยคหนึ่ง ๆ และยังเป็นคึวกำหนดจำนวนข้อมูลซึ่งจะสามารถเก็บไว้ในระบบความทรงจำคึั้งระยะสั้นและระยะยาว ตลอดจนคึคคึนคึวว่าควรจะเก็บความทรงจำคึนั้นไว้ในระบบคึใด นอกจากนั้นยังมี

บทบาทสำคัญที่จะให้ผู้อ่านแต่ละคนนำมาสรุปอ้างอิงให้เกิดความเข้าใจในสิ่งที่อ่านด้วย จอห์นสันและ เทียร์สัน สรุปว่า พื้นความรู้มีอิทธิพลต่อกระบวนการความเข้าใจของผู้อ่านในทุกระดับ

จูเลีย วิลเลียมสัน (Julia Williamson 1988: 8) ได้กล่าวถึงพื้นความรู้และ ประสมการณ์เดิมของผู้อ่านในฐานะที่เป็นอาจารย์สอนภาษาอังกฤษแก่นักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษ เป็นภาษาต่างประเทศว่า พื้นความรู้ในเรื่องที่อ่านมีความสำคัญต่อการอ่าน จากประสมการณ์ที่ผ่านมา นักศึกษาที่ไม่มีพื้นความรู้ในหัวข้อเรื่องที่อ่านมาก่อน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เรื่องที่เกี่ยวกับวัฒนธรรมของ ต่างชาติมักจะไม่ว่าย เข้าใจ เรื่องที่อ่าน ดังนั้น ผู้สอนควรจะได้ปูพื้นความรู้ในเรื่องที่จะให้นักเรียนอ่าน เสียก่อน โดยเฉพาะ เรื่องวัฒนธรรมที่แตกต่างจากวัฒนธรรมของผู้อ่าน วิลเลียมสันแนะนำว่า ครู ผู้สอนต้อง เข้าใจ เสมอว่า นักเรียนจะมีความ เข้าใจในสิ่งที่อ่านมากขึ้น หากนักเรียนมีพื้นความรู้ใน เรื่องที่อ่าน เพียงพอ

กล่าวโดยสรุป พื้นความรู้ในเรื่องที่อ่านซึ่งเป็นความรู้เดิมที่ผู้อ่านมีสะสมอยู่ก่อนแล้วเกี่ยวกับ เรื่องที่อ่านโดยได้จากประสมการณ์ของผู้อ่านเอง มีประโยชน์และมีความสำคัญต่อการอ่านมาก ทั้งนี้ พื้นความรู้ที่ผู้อ่านมีอยู่ดังกล่าวจะต้องมีลักษณะสอดคล้องกับข้อมูลในเรื่องที่อ่านด้วย และสำหรับ นักเรียนที่เรียนภาษาอื่น เป็นภาษาต่างประเทศ การมีพื้นความรู้ในเรื่อง วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ต่างประเทศ เป็นสิ่งจำเป็นที่จะช่วยให้นักเรียนเหล่านั้นอ่านภาษาต่างประเทศได้ เข้าใจดีขึ้น ซึ่ง หมายถึงการประสบความสำเร็จในการอ่านภาษาต่างประเทศในที่สุด

ความสามารถทางภาษา พื้นความรู้ในเรื่องที่อ่าน และความเข้าใจในการอ่าน

ชาร์ลส์ เจ. แอนเดอร์สัน (Charles J. Anderson 1984: 1-4) มีความเห็นว่า ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับผู้ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษา ต่างประเทศ อย่างไรก็ตาม นักเรียนนักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศมักจะอ่าน ภาษาอังกฤษกันไม่มากเพียงพอ บ่อยครั้งที่นักเรียนอ่านภาษาอังกฤษไม่เข้าใจ และส่วนใหญ่จะอ่าน ได้ช้ามาก

ที. ฮัดสัน (T. Hudson 1982: 3-10) กล่าวถึงการอ่านภาษาอังกฤษของผู้เรียนภาษา อังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศว่า ในการอ่านดังกล่าวผู้อ่านจะต้องนำเอาทั้งความรู้ที่เป็น เรื่องทาง

วัฒนธรรม เฉพาะและความสามารถทางภาษาอังกฤษ เข้าไปใช้ค่อนข้างมาก เพื่อให้เกิดความเข้าใจ ในเรื่องราวที่อ่าน ชัดสั้นตั้งข้อสงสัย เกิดว่า ปัญหาของผู้อ่านภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองนั้นบางครั้งมิได้เกิดจากการที่ผู้อ่านไม่มีพื้นความรู้เพียงอย่างเดียว หากเกิดจากการไม่รู้จักราก นำเอาพื้นความรู้ขึ้นมาใช้ให้เหมาะสมกับสิ่งที่กำลังอ่านด้วย จึงทำให้เกิดความไม่เข้าใจสิ่งที่อ่านได้ เช่นกัน อย่างไรก็ตาม แม้ว่าผู้อ่านจะรู้จักนำพื้นความรู้มาใช้ได้ถูกต้องกับ เรื่องแล้วก็ตาม แต่ข้อความหรือภาษาที่เขียนจะต้องมีความหมายต่อผู้อ่านด้วย สำหรับผู้อ่านภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สอง ความสามารถทางภาษาอังกฤษ เป็นปัจจัยที่ต้องใช้ร่วมกับพื้นความรู้ในเรื่องใด เรื่องหนึ่ง เพื่อให้เกิดความเข้าใจ ในเรื่องราวที่อ่าน ชัดสั้นให้ข้อคิดเห็นว่า ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ขึ้นอยู่กับความสามารถของผู้อ่านในการที่จะ เชื่อมโยงข้อมูลจากเรื่องที่อ่านโดยอาศัยความสามารถทางภาษา เข้ากับพื้นความรู้ที่ผู้อ่านสะสมไว้ให้ได้

แฟรงค์ สมิธ (Frank Smith 1978: 11) มีความเห็นว่า สิ่งต่าง ๆ จะมีความหมาย ก็ต่อเมื่อสิ่ง เหล่านั้น เข้ากันได้พอดีกับกรอบความรู้ของผู้อ่าน นั่นก็คือ สิ่งใดที่ผู้อ่านสามารถเชื่อมโยง ให้เข้ากับประสบการณ์ที่มีอยู่ได้ สิ่งนั้นก็มีความหมาย

แฟรงค์ เจ. กุสซัค (Frank J. Guzak 1978: 2) แสดงทัศนนะว่า การที่จะอ่านให้ เข้าใจได้นั้น นอกจากผู้อ่านจะต้องสามารถเก็บสะสมใจความ ตลอดจนเลือกรายละเอียดที่สำคัญใน เรื่องที่อ่านให้ไว้ได้แล้ว ยังจะต้องสามารถเชื่อมโยงประสบการณ์และมโนทัศน์ของตนให้ เข้ากับตัวอักษร ที่ปรากฏ เป็นข้อความที่อ่านให้ไว้ได้ด้วย

มาร์ค เอ. คลีค และ แซนดรา ซิลเบอร์สไตน์ (Mark A. Clark and Sandra Silberstein 1979: 135-154) ให้ข้อคิดเห็นว่า ผู้อ่านจะต้องอาศัยประโยชน์จากการมีความรู้ ความสามารถทางภาษา และปรับความรู้ที่ได้ เข้ากับความรู้อื่นที่ได้จากประสบการณ์ของผู้อ่านเอง

ชาร์ลส์ ซี. ฟริส (Charles C. Fries 1981: 9) ได้วิเคราะห์ไว้ว่า ความหมายที่ ได้จากการอ่านมี 3 ระดับด้วยกัน คือ ระดับคำศัพท์ ระดับไวยากรณ์ และระดับสังคมวัฒนธรรม การที่ผู้อ่านจะ เข้าใจความหมายทั้งหมดของประโยคใดประโยคหนึ่งได้ก็คือ เมื่อความหมายทาง ด้านตัวภาษาในประโยคนั้น ๆ สอดคล้องไปกันได้กับ "เค้าโครงทางสังคมของข้อมูลที่มีอยู่ในตัว

ผู้อ่าน" ซึ่งหมายถึง ทักษะความรู้ทางด้านสังคมวัฒนธรรม และทักษะความรู้ที่มีอยู่ก็ต้องถูกต้องด้วย ผู้อ่านจึงจะเข้าใจได้ดี

เจอร์รี จี. เกบฮาร์ด (Jerry G. Gebhard 1982: 18) ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศว่าการอ่านมิใช่เป็นเพียงการหึ่งข้อมูลทางภาษาออกมาจากหน้ากระดาษเพียงอย่างเดียว หากจะต้องดึงข้อมูลที่ผู้อ่านมีอยู่แล้วเข้าไปรวมไว้ด้วย

สวาริตรี ประเสริฐกุล (2529: 40) ได้แสดงความคิดเห็นว่า การที่ผู้อ่านจะเข้าใจเรื่องราวที่อ่านได้มากนักยั้งแต่เพียงใดนั้น ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบ 2 ประการ ประการแรกคือ ทักษะที่ใช้ในการอ่าน เช่นการเดาความหมายของคำศัพท์และการใช้ทฤษฎีบท เป็นต้น ส่วนประการที่สองคือ ทักษะความรู้ของผู้อ่าน

จอห์น ดี. แพรนส์ฟอร์ด และคณะ (John D. Bransford et al. 1984: 45) ได้สรุปความคิดเห็นว่า ผู้อ่านซึ่งใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศจะต้องอาศัยปัจจัยสำคัญ 2 ประการในการอ่าน ได้แก่ ความสามารถทางภาษาอังกฤษกับทักษะความรู้เกี่ยวกับ เรื่องที่อ่าน และการที่ผู้อ่านภาษาอังกฤษจะประสบความสำเร็จในการอ่านนั้น ผู้อ่านจะต้องรู้จักใช้ความคิด เชื่อมโยงตัวภาษากับทักษะความรู้เข้าด้วยกัน เพื่อสร้างความหมายให้กับข้อมูลที่อ่าน

ทักษะความรู้ทางด้านวัฒนธรรม เป็นสิ่งสำคัญสำหรับผู้อ่านภาษาต่างประเทศตามความเห็นของวิลกา เอ็ม. ริเวอร์ส (Wilga M. Rivers: 1972) ในการอ่านภาษาต่างประเทศนั้น วัฒนธรรมและภาษาเป็นสิ่งที่มีความสัมพันธ์กันอย่างมาก ริเวอร์สยืนยันว่าความรู้เกี่ยวกับ เรื่องทั้งสองนี้จะต้องสร้างขึ้นในตัวผู้อ่านภาษาต่างประเทศให้ได้ เพื่อที่จะช่วยให้เกิดความเข้าใจในเรื่องราวที่อ่านได้ดียิ่งขึ้น

เดวิด อี. เอสเคย์ (David E. Eskey 1979: 74) เห็นด้วยกับเรื่องดังกล่าว และให้ข้อคิดว่า การที่นักเรียนซึ่งเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศจะอ่านภาษาอังกฤษได้ดีนั้น จะต้องได้รับการสอนทั้งทักษะทางภาษาอังกฤษและ เรื่องราวข้อมูลทางวัฒนธรรมของชาติเจ้าของภาษาคด้วย การสร้างทักษะทางภาษา เป็นเรื่องสำคัญพอ ๆ กับการสอนข้อมูลทางวัฒนธรรม ครูผู้สอนภาษาอังกฤษแก่นักเรียนนักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศควรรู้ดีว่าการที่นักเรียนจะมีความคิดรวบยอด

หรือมโนทัศน์เกี่ยวกับ เรื่องที่อ่านหรือไม่นั้น ขึ้นอยู่กับว่านัก เรียนมีพื้นฐานความรู้ด้านวัฒนธรรมที่ เกี่ยวกับ เรื่องที่อ่านมากน้อย เพียงใด ยิ่งนัก เรียนมีวัฒนธรรมที่แตกต่างจากวัฒนธรรมของชาติที่เป็น เจ้าของภาษา มากเท่าใด ความ เข้าใจผิดในเรื่องวัฒนธรรมก็ยิ่งมีมากขึ้น เท่านั้น ซึ่งหมายถึงความไม่ เข้าใจในเรื่องที่อ่านนั้นเอง ดังนั้น การสร้างทักษะทางภาษาอังกฤษไปพร้อม ๆ กับการ เสริมความรู้เรื่องวัฒนธรรม จึงเป็นสิ่งสำคัญในการสอนอ่านภาษาอังกฤษแก่นัก เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ

เบ็ตตี คัมบลิว. โรบินเนทท์ (Betty W. Robinett 1979:6) ให้อธิบายว่า ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษประกอบขึ้นจากหลายสิ่งหลายอย่าง แต่สิ่งสำคัญสองประการ ได้แก่ ความสามารถของนัก เรียนที่จะเข้าใจ เนื้อหาของสิ่งที่อ่าน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เนื้อหาทางวัฒนธรรม ทั้งที่กล่าวเป็นนัยและที่ปรากฏอย่างชัดเจนในข้อเขียน และความสามารถทางภาษาของนัก เรียนเอง

แลร์รี เอ. แฮร์ริส และ คาร์ล บี. สมิธ (Larry A. Harris and Carl B. Smith 1986: 58) ได้แสดงทัศนะว่า เมื่อนักเรียนเติบโตขึ้นจะมีความชำนาญทางภาษาต่างประเทศที่อ่านมากขึ้นหรือ ๑ กับการมีประสบการณ์ในเรื่องต่าง ๆ เพิ่มขึ้น ซึ่ง เดวิด อี. เอสเคย์ (David E. Eskey 1986: 2-23) ได้ย้ำว่า ปัจจัยสองประการดังกล่าวจะต้องมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างกันด้วย จึงจะทำให้ผู้อ่านภาษาอังกฤษหรือภาษาต่างประเทศมีความ เข้าใจ เรื่องราวที่อ่านอย่างเต็มที่หรืออย่างน้อยก็มีความใกล้เคียงกับ เจ้าของภาษามากที่สุด ความรู้ความสามารถทางภาษาจะทำให้ผู้อ่านสามารถคาดคะเนความหมายของตัวภาษาที่ปรากฏในข้อเขียนได้บ้างในขณะที่อ่าน หรือ ๑ กันนั้น พื้นความรู้ในเรื่องที่อ่านจะช่วยให้ผู้อ่านสามารถคาดคะเน เกี่ยวกับ โครงสร้างมโนทัศน์อย่างกว้าง ๆ ในเรื่องที่อ่านได้ ทำให้ผู้อ่านสามารถตีความข้อเขียนโดยรวม ๆ ได้ นั่นคือการที่ผู้อ่านจะเข้าใจสิ่งที่อ่านได้จะต้องมีความสามารถทางภาษาและมีพื้นฐานความรู้ในเรื่องที่อ่านควบคู่ไปพร้อมกับการรู้จักใช้เหตุผลเพื่อตีความ เรื่องราวที่อ่าน เอสเคย์สรุปว่า ยิ่งผู้อ่านมีความสามารถทางภาษาและมีความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมของชาติ เจ้าของภาษามากเท่าใดก็ยิ่งมีผลดีต่อความ เข้าใจในการอ่านภาษาต่างประเทศนั้น ๆ มากขึ้นเท่านั้น และความ เข้าใจในการอ่านจะ เกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางภาษากับพื้นฐานความรู้ในเรื่องที่อ่าน

ไฟรดา ดูบิน (Fraida Dubin 1982: 16) มีความเห็นว่า ความรู้ความสามารถทางภาษาของผู้อ่าน เป็นสิ่งช่วยให้การอ่านประสบความสำเร็จ เพียงส่วนหนึ่งเท่านั้น ผู้อ่านที่มีประสิทธิภาพ

ต้องรู้จักนำประสบการณ์หรือพื้นความรู้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งพื้นความรู้ทางด้านวัฒนธรรมมาใช้ให้เป็นประโยชน์ในขณะที่อ่านภาษาอังกฤษด้วย ความรู้ที่มีอยู่ไม่ว่าจะเป็น เรื่องทางวัฒนธรรมหรือประสบการณ์ในเรื่องอื่น ๆ สามารถนำมาใช้ประโยชน์ได้ทั้งสิ้น พื้นความรู้ของผู้อ่านจะช่วยตีความหมายของตัวอักษรหรือภาษาเขียนที่ปรากฏบนกระดาษให้ชัดเจนยิ่งขึ้นได้ พื้นความรู้เป็นเรื่องสำคัญมากพอ ๆ กับความรู้เกี่ยวกับภาษา เพราะต้องให้อ่านเก่งคือเข้าใจภาษาเขียนดีเพียงไร หากไม่มีพื้นความรู้ในเรื่องที่กำลังอ่านมาก่อน ผู้อ่านภาษาอังกฤษโดยเฉพาะเรื่องที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมของชาติเจ้าของภาษาก็มักจะพบว่า การอ่าน เรื่องราวประเภทนั้น เป็น เรื่องยากเสมอ

ในการอ่าน เพื่อความ เข้าใจนั้น ผู้อ่านจะต้องใช้ความสามารถทางภาษาในการวิเคราะห์ ตั้งแต่ระดับตัวอักษร ความหมายของคำศัพท์ โครงสร้างไวยากรณ์เรื่อยไปจนถึงระดับความสัมพันธ์ระหว่างประโยคและข้อความทั้งหมดที่อ่านในที่สุด การวิเคราะห์นี้เป็นไปอย่างต่อเนื่อง ซึ่งริชาร์ด ซี. แอนเดอร์สัน (Richard C. Anderson 1985: 373-374) อธิบายว่า เมื่อการอ่านเป็นไปในลักษณะดังกล่าว ในขณะที่อ่าน การแปลความเรื่องที่อ่านจะขึ้นอยู่กับ การวิเคราะห์ตัวอักษรและความคิดของผู้อ่าน เรียกว่า กระบวนการวิเคราะห์จากล่างสู่บน (bottom-up process) ซึ่งหมายถึงว่าตัวอักษรหรือข้อมูลที่ปรากฏบนกระดาษจะเป็นตัวชี้แนะ (clue) ให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจเรื่องราวที่อ่าน กระบวนการนี้เป็นกระบวนการอ่านที่จะพิจารณาองค์ประกอบย่อย ๆ ของภาษา (linguistic element of the language) ซึ่งได้แก่ คำแต่ละคำและหน้าที่ของคำ ๆ นั้นในประโยค ส่วนการใช้พื้นความรู้หรือประสบการณ์ของผู้อ่านเป็นตัวชี้แนะ เพื่อให้เกิดความเข้าใจนั้น แอนเดอร์สัน เรียกว่าเป็นกระบวนการวิเคราะห์จากบนสู่ล่าง (top-down process) ซึ่งเป็นกระบวนการที่ผู้อ่านใช้พื้นความรู้และประสบการณ์ที่สะสมไว้เป็นตัวชี้แจงแนวทางให้เกิดความเข้าใจในสิ่งที่กำลังอ่านอยู่ ซึ่งพื้นความรู้ของแต่ละคนย่อมไม่เหมือนกัน หากผู้อ่านมีพื้นความรู้ในเรื่องที่อ่านอยู่บ้างก็จะสามารถนำไปปรับ เข้ากับข้อมูลที่ปรากฏบนหน้ากระดาษ ทำให้สามารถเข้าใจเรื่อง ที่อ่านได้ง่ายขึ้น แพทริเซีย แอล. คาร์เรลล์ และ โจน ซี. อีสเตอร์โฮลด์ (Patricia L. Carrell and Joan C. Eisterhold 1988: 77) ได้กล่าวยืนยันกระบวนการวิเคราะห์จากบนสู่ล่างและจากล่างสู่บนดังกล่าวข้างต้นว่า เป็นกระบวนการที่สำคัญยิ่งในการอ่านเพื่อความ เข้าใจ ในขณะที่ กระบวนการวิเคราะห์จากล่างสู่บน (bottom - up process) เกิดขึ้นตั้งแต่ผู้อ่านลงมืออ่าน ตัวอักษร คำศัพท์ ประโยค และตีความข้อมูล โดยอาศัยความรู้ทางภาษาอย่างค่อย เป็นค่อยไป

กระบวนการวิเคราะห์จากบนสู่ล่าง (top-down process) จะช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจสิ่งที่อ่านได้ด้วยการที่ผู้อ่านจะสร้างมโนทัศน์ต่าง ๆ ขึ้นในใจเกี่ยวกับเรื่องที่ทำให้อ่านทำให้เกิดการคาดคะเนเรื่องที่ทำได้อ่างคร่าว ๆ ล่วงหน้า มโนทัศน์ของผู้อ่านเกิดจากพื้นความรู้ และประสบการณ์ที่สะสมไว้นั้นเอง กระบวนการทั้งสองนี้จะเกิดขึ้นไปพร้อม ๆ กันโดยไม่รู้ตัว เมื่อใดที่กระบวนการวิเคราะห์จากล่างสู่บน (bottom-up process) เกิดปัญหาขึ้น โดยอาจเป็น เพราะความกำกวมของภาษาที่เขียนซึ่งทำให้อ่านเกิดความไม่เข้าใจ กระบวนการวิเคราะห์จากบนสู่ล่าง (top-down process) ก็จะช่วยแก้ปัญหาคำความกำกวมดังกล่าวได้ เนื่องจากผู้อ่านสามารถใช้ความรู้จากประสบการณ์มาคาดคะเนหรือ เลือกเอาสิ่งที่ เป็นไปได้ในที่สุดจากสิ่งที่อ่านมาช่วยให้เกิดความเข้าใจได้บ้างไม่มากนัก

อาร์. เจ. สปิโร (R.J. Spiro 1979: 118-122) กล่าวถึง กระบวนการวิเคราะห์จากล่างสู่บน (bottom-up process) ว่าเป็นกระบวนการถอดความหมายของตัวอักษรและคำ ซึ่งเป็นหน่วยที่เล็กที่สุดไปหาหน่วยที่ใหญ่ที่สุด คือ ระดับประโยคและข้อความทั้ง เรื่อง และใช้ความคิดคาดคะเนเรื่องราวบนพื้นฐานของข้อมูลที่ปรากฏบนกระดาษ ส่วนกระบวนการวิเคราะห์จากบนสู่ล่าง (top-down process) เป็นกระบวนการคาดคะเนกับข้อมูลที่ปรากฏเพื่อยืนยันหรือปฏิเสธการคาดคะเนนั้น สปิโรให้ข้อคิดว่า ผู้อ่านที่ชำนาญจะรู้จักใช้กลวิธีสลับเปลี่ยนกระบวนการทั้งสองนี้ตลอดเวลาในขณะที่อ่าน ทั้งนี้โดยพิจารณาว่าควรจะใช้กระบวนการใดจึงจะเหมาะสมกับสถานการณ์ ส่วนผู้อ่านที่ไม่ชำนาญจะเฝ้าอยู่แต่กระบวนการใดกระบวนการหนึ่งในทิศทางเดียวตลอดเวลาที่อ่าน คือ ไม่รู้จักใช้กลวิธีที่เหมาะสม ซึ่งจะทำให้เกิดผลเสียต่อความเข้าใจในการอ่านได้ ความคิดดังกล่าวได้รับการสนับสนุนจาก ที.เอ. แวนดิก (T.A. Van Dijk: 1983) ซึ่งให้ความเห็นว่า ในปัจจุบันมีนักวิจัย เป็นจำนวนมากที่เล็งเห็นความสำคัญของกระบวนการทั้งสองข้างต้นและยืนยันว่าประสิทธิภาพของการอ่านภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศนั้นจะต้องอาศัยกลวิธีกระบวนการวิเคราะห์จากล่างสู่บน (bottom-up process) และจากบนสู่ล่าง (top-down process) ความคู่กันไปอย่างแยกไม่ได้ เนื่องจากกระบวนการดังกล่าวต่างมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ซึ่ง เดวิด อี. เอสคีย์ (David E. Eskey 1988: 95-98) ให้ข้อคิดว่า ในการอ่านภาษาต่างประเทศนั้นจะใช้กระบวนการเพียงอย่างใดอย่างหนึ่งไม่ได้ แต่จำเป็นต้องใช้ทั้งสองกระบวนการ เนื่องจากการอ่านที่ดีจะต้องทั้งอ่านด้วยความคล่องแคล่ว และทั้งอ่านอย่างถูกต้อง ซึ่งจะทำให้ได้ก็คือ เมื่อกระบวนการทั้งสองมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน

เจมส์ โคดี (James Coady 1979: 11) ได้กล่าวถึงกระบวนการวิเคราะห์จากล่าง
 ถูบนและจากบนสู่ล่าง โดยกล่าวว่ากระบวนการทั้งสองมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างกัน หากผู้อ่านอ่อนทางด้าน
 ใดด้านหนึ่งก็สามารถเอาด้านอื่นมาชดเชยได้ ตัวอย่าง เช่น การที่มีพื้นฐานความรู้ในเรื่องที่อ่านมากก็จะ
 สามารถชดเชยการขาดความรู้ความสามารถทางด้านภาษาได้ เป็นต้น ซึ่งความเห็นนี้ได้รับการสนับสนุน
 จากแพตริเซีย แอล. คาร์เรลล์ (Patricia L. Carrell 1988: 11) ซึ่งได้ศึกษาพบว่า ผู้อ่าน
 ที่อ่อนในเรื่องใดเรื่องหนึ่งจะอาศัยปัจจัยอื่นมาทดแทนสิ่งที่ตนอ่อนเสมอ

แพตริเซีย แอล. คาร์เรลล์ และคณะ (Patricia L. Carrell et al. 1988: 73)
 ได้สรุปเกี่ยวกับการอ่านเพื่อความเข้าใจว่า การที่ผู้อ่านเข้าใจเรื่องราวที่อ่านนั้นมิได้เกิดจากการอ่าน
 ข้อมูลที่ปรากฏตามตัวอักษรโดยตรงเพียงอย่างเดียว หากเกิดจากการที่ผู้อ่านนำเอาพื้นฐานความรู้หรือ
 ประสบการณ์ที่สะสมอยู่ในตนเอง เกี่ยวกับ เรื่องที่อ่านออกมาช่วยในการทำความเข้าใจ เรื่องราวที่อ่าน
 และความเข้าใจที่ถูกต้องจะต้องอาศัยความสามารถของผู้อ่านในการที่จะเชื่อมโยงพื้นฐานความรู้ที่มีอยู่ใน
 เรื่องที่อ่านให้เข้ากันได้อย่างสอดคล้องกับข้อมูลตามตัวอักษรด้วย

กล่าวโดยสรุป การอ่านเพื่อความเข้าใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการอ่านภาษาต่างประเทศจะ
 ต้องอาศัยปัจจัยสำคัญ 2 ประการ คือ ทักษะหรือความสามารถทางภาษาอังกฤษและพื้นฐานความรู้ในเรื่อง
 ที่อ่านของผู้อ่าน การที่ผู้อ่านจะเข้าใจเรื่องราวที่อ่านได้มากน้อย เพียงใด ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหรือ
 ปัจจัย 2 ประการดังกล่าว ทั้งนี้ปัจจัยทั้ง 2 ประการนี้ต่างก็มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างกัน ซึ่งจะส่งผลให้
 เกิดความเข้าใจในการอ่าน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเทศไทย

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียน นักศึกษาใน
 ประเทศไทยนั้น มีผู้ทำวิจัยไว้พอสมควรดังนี้

วาริณี ศรีสมพงษ์ (2517: 35-37) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง
 ความรู้ความเข้าใจ เรื่องไวยากรณ์และคำศัพท์กับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียน

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยผู้วิจัยให้กลุ่มตัวอย่างประชากรซึ่ง เป็นนักเรียนในโรงเรียนรัฐบาลใน เขต กรุงเทพมหานคร จำนวน 480 คน ทำแบบทดสอบวัดความรู้ความเข้าใจเรื่องไวยากรณ์ แบบทดสอบความรู้ความเข้าใจคำศัพท์ และแบบทดสอบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ แล้วนำคะแนนมาวิเคราะห์ทางสถิติพบว่า นักเรียนที่ได้คะแนนไวยากรณ์สูงได้คะแนนการอ่านสูงด้วย และนักเรียนที่ได้คะแนนคำศัพท์สูงได้คะแนนการอ่านสูงด้วย นอกจากนี้ ทั้งคะแนนไวยากรณ์และคะแนนคำศัพท์สามารถทำนายการอ่านได้

จรรย์ แสงแก้ว (2518: 54-57) ได้ทำการวิจัยโดยการทดลองใช้แบบฝึกหัดชนิดโคลง เพื่อฝึกความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาวิทยาลัยชั้นปีที่สอง ผู้วิจัยได้สร้างแบบฝึกหัดภาษาอังกฤษชนิดโคลงเพื่อฝึกความเข้าใจในการอ่านจำนวน 15 ชุด และสร้างแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านจำนวน 1 ชุด เพื่อทดสอบนักศึกษาก่อนและหลังการใช้แบบฝึกหัดชนิดโคลง ผู้วิจัยได้ทำการทดลองกับนักศึกษาวิทยาลัยครุนครปฐมจำนวน 97 คน ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มหนึ่งได้รับการทดลองใช้แบบฝึกหัดชนิดโคลง ส่วนอีกกลุ่มหนึ่งไม่ได้รับการทดลอง ผลการวิจัยปรากฏว่าคะแนนความเข้าใจในการอ่านของกลุ่มที่ได้รับการทดลองแตกต่างจากกลุ่มที่ไม่ได้รับการทดลองอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ผู้วิจัยสรุปว่า แบบฝึกหัดชนิดโคลงสามารถช่วยให้กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ได้รับการทดลองมีความเข้าใจในการอ่านดีขึ้นได้

สมศักดิ์ บุญสาธิต (2520: 52-54) ได้ทำการวิจัย เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจการใช้คำสันธานกับความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ โดยให้กลุ่มตัวอย่างประชากรซึ่งเป็นนักศึกษาระดับ ป.กศ.ชั้นสูงปีที่ 2 ในวิทยาลัยครูส่วนกลางจำนวน 204 คน ทำแบบทดสอบวัดความเข้าใจการใช้คำสันธาน ความเข้าใจในการอ่าน และความเข้าใจคำสันธานแบบโคลง ผลการวิเคราะห์ทางสถิติปรากฏว่า บทอ่านที่มีจำนวนคำสันธานมากกว่าบทอ่านที่มีจำนวนคำสันธานปานกลางหรือไม่มีคำสันธานเลย แต่บทอ่านที่มีจำนวนคำสันธานปานกลางกับบทอ่านที่ไม่มีคำสันธานเลยมีความยากง่ายไม่แตกต่างกัน

วัลลภา บาลโพธิ์ (2523: 79-81) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจการใช้เครื่องหมายวรรคตอน ตัวอัญประกาศและประยักกับความสามารถในการอ่านเอาความในวิชา

ภาษาอังกฤษของนักศึกษาประกาศนียบัตรชั้นสูงในวิทยาลัยครูส่วนกลาง ผู้วิจัยให้กลุ่มตัวอย่าง ประชากรซึ่งเป็นนักศึกษาวินิจฉัยครูส่วนกลาง จำนวน 179 คน ทำแบบทดสอบวัดความเข้าใจ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน ตัวนำอนุประโยคและปริบท กับแบบทดสอบวัดความสามารถ ในการอ่านเอาความ ผลการวิจัยสรุปได้ว่า คะแนนความเข้าใจในการใช้ตัวนำอนุประโยค สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ในการอ่าน เอาความได้

เพชร สัจจวรรณ (2523: 33-34) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง ความเข้าใจส่วนวนภาษาอังกฤษ และความสามารถในการอ่าน เพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้ให้กลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 493 คน ทำ แบบทดสอบวัดความเข้าใจส่วนวนภาษาอังกฤษแบบปรนัย แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านส่วน รวม 25 ส่วนวน และแบบทดสอบวัดความเข้าใจการอ่านไม่ปรากฏส่วนวนดังกล่าว ผลการวิเคราะห์ ทางสถิติปรากฏว่า ความเข้าใจส่วนวนภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับความเข้าใจในการอ่านภาษา อังกฤษอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

สุรียพร ลากเวที (2524: 50-57) ได้ทำการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบผลของความเข้าใจ ในการอ่านบทความภาษาอังกฤษระหว่างการให้สิ่งช่วยสร้างความคิดรวมยอดก่อนการอ่านรวม 4 ชนิด ได้แก่ เรื่องย่อ โครงเรื่อง คำถามถูกผิด และคำถามอัตนัย โดยให้กลุ่มตัวอย่างประชากรซึ่งเป็น นักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง วิทยาลัยครูอุตรดิตถ์ จำนวน 160 คน ทำแบบทดสอบวัดความ เข้าใจในการอ่านบทความ 4 เรื่อง ซึ่งมีสิ่งช่วยสร้างความคิดรวมยอดเรื่องละชนิด ผลการวิจัย ปรากฏว่า ความเข้าใจในการอ่านของนักศึกษาที่ได้รับสิ่งช่วยสร้างความคิดรวมยอดก่อนการอ่าน 4 ชนิด แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 และเรื่องย่อช่วยให้มีความคงทนในด้านความเข้าใจ ในการอ่านสูงกว่าคำถามถูกผิด โครงสร้างเรื่อง และคำถามอัตนัย

เบญจภรณ์ ฉัตรนระวีชต์ (2524: 77-85) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง ความเข้าใจการใช้เครื่องสัมพันธ์ความกับความสามารถในการอ่าน เอาความภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยชั้นปีที่ 1 ผู้วิจัยให้กลุ่มตัวอย่างประชากรซึ่งเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีปีที่ 1 จำนวน 305 คน ทำแบบทดสอบชนิดโคลงที่ละเครื่องสัมพันธ์ความที่ต้องการจะทดสอบและแบบทดสอบวัดความ สามารถในการอ่านเอาความภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยสรุปได้ว่า เครื่องสัมพันธ์ความมีความสัมพันธ์ กับความสามารถในการอ่านเอาความอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

เขาวัดถ่าน ๗ เชียงใหม่ (2524: 117-121) ได้ทำการวิจัย เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ในการอ่านข้อความภาษาอังกฤษที่ใช้ประโยคซับซ้อนชนิดต่าง ๆ รวม 4 ชนิด ซึ่งเกิดจากการปริวรรต ได้แก่ nominalization, relative clause, passive voice และ grammatical deletion ในประโยคภาษาอังกฤษ กับข้อความที่มีใจความเดียวกันซึ่งไม่ใช่ประโยคซับซ้อนเหล่านี้ ผู้วิจัยให้กลุ่มตัวอย่างประชากร ซึ่งเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จำนวนรวม 98 คน ซึ่งแบ่งเป็น 2 กลุ่มคือ กลุ่มที่มีความสามารถในการอ่านอังกฤษสูง กับกลุ่มที่มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษต่ำทำแบบทดสอบที่มีข้อความซึ่งใช้ประโยคซับซ้อนกับแบบทดสอบที่มีข้อความซึ่งลดความซับซ้อน ผลการวิจัยสรุปได้ว่าความเข้าใจในการอ่านข้อความที่ใช้ประโยคซับซ้อนกับข้อความที่ลดประโยคซับซ้อนของนักศึกษาในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

อารีย์ แวชชาญ (2529: 82-100) ได้เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ความคงทนในการเรียนรู้ของนักเรียนที่เรียนวิชาการอ่านภาษาอังกฤษโดยวิธีการสอน 3 แบบ ได้แก่ วิธีการสอนที่สอดแทรกวัฒนธรรม วิธีการสอนที่ให้เดาความหมายของคำศัพท์และสำนวนจากบริบท และวิธีการสอนตามคู่มือครู กลุ่มตัวอย่างประชากร เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 129 คน แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม โดยวิธีผู้ม่ออย่างง่าย ผู้วิจัยให้กลุ่มที่ 1 เรียนโดยวิธีการสอนที่สอดแทรกวัฒนธรรม กลุ่มที่ 2 เรียนโดยวิธีการสอนให้เดาคำศัพท์และสำนวนจากบริบท และกลุ่มที่ 3 เรียนโดยวิธีการสอนตามคู่มือครู ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบก่อนและหลังการทดลองสอนโดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษและแบบทดสอบวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ และนำแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษมาใช้ทดสอบความคงทนในการเรียนรู้ภายหลังการสอน เมื่อทิ้งช่วงไป 2 สัปดาห์ด้วย ผลการวิเคราะห์ทางสถิติปรากฏว่า ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่ม 3 กลุ่มภายหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 เมื่อเปรียบเทียบ เป็นรายคู่พบว่ากลุ่มที่เรียนโดยวิธีการสอนที่สอดแทรกวัฒนธรรมมีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษแตกต่างจากกลุ่มที่เรียนโดยวิธีการสอนให้เดาคำศัพท์และสำนวนจากบริบท และแตกต่างจากกลุ่มที่เรียนโดยวิธีการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 แต่ไม่พบความแตกต่างระหว่างกลุ่มที่เรียน

โดยวิธีการสอนให้ เคาคำศัพท์และสำนวนจากปริบทกับกลุ่มที่เรียนโดยวิธีการสอนตามคู่มือครู ส่วนแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของทั้ง 3 กลุ่ม ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สำหรับความคงทนในการเรียนรู้ของทั้ง 3 กลุ่ม ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ เมื่อเปรียบเทียบ เป็นรายคู่แล้ว พบว่ากลุ่มที่เรียนโดยวิธีการสอนที่สอดแทรกวัฒนธรรมมีความคงทนในการเรียนรู้แตกต่างจากกลุ่มที่เรียนโดยวิธีการสอนให้ เคาคำศัพท์และสำนวนจากปริบท และแตกต่างจากกลุ่มที่เรียนโดยวิธีการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 แต่ไม่พบความแตกต่างระหว่างกลุ่มที่เรียนโดยวิธีการสอนให้ เคาคำศัพท์และสำนวนจากปริบทกับกลุ่มที่เรียนโดยวิธีการสอนตามคู่มือครู

ศรีสกุล คำนุทธศิลป์ (2529 : 101-119) ได้เปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ สมรรถภาพการอ่านเร็ว และ เจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยการสอนอ่าน 3 วิธี ได้แก่ วิธีการโคลซ วิธีการ SQ3R และวิธีการตามคู่มือครู กลุ่มตัวอย่างประชากร เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 120 คน แบ่งเป็น 3 กลุ่มโดยการสุ่มอย่างง่าย ผู้วิจัยให้กลุ่มที่ 1 เรียนโดยวิธีการโคลซ กลุ่มที่ 2 เรียนโดยวิธีการ SQ3R และกลุ่มที่ 3 เรียนโดยวิธีการตามคู่มือครู ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบก่อนและหลังการทดลองสอน โดยใช้แบบทดสอบวัด เจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษ และแบบทดสอบวัดสมรรถภาพการอ่านเร็วด้านความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ผลการวิเคราะห์ทางสถิติปรากฏว่าความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและสมรรถภาพการอ่านเร็ว ระหว่างกลุ่ม 3 กลุ่มภายหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 และ เมื่อเปรียบเทียบ เป็นรายคู่พบว่า กลุ่มที่เรียนโดยวิธีการโคลซและวิธีการ SQ3R มีความเข้าใจในการอ่านและสมรรถภาพการอ่านเร็วแตกต่างจากกลุ่มที่เรียนโดยวิธีการตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 แต่ไม่พบความแตกต่างระหว่างกลุ่มที่เรียนโดยวิธีการโคลซ และวิธีการ SQ3R สำหรับเจตคติต่อการอ่านระหว่างกลุ่ม 3 กลุ่มก็แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 และ เมื่อเปรียบเทียบ เป็นรายคู่พบว่า กลุ่มที่เรียนโดยวิธีการโคลซและวิธีการ SQ3R มีเจตคติต่อการอ่านแตกต่างจากกลุ่มที่เรียนโดยวิธีการตามคู่มืออย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 และกลุ่มที่เรียนด้วยวิธีการ SQ3R มีเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษแตกต่างจากกลุ่มที่เรียนโดยวิธีการโคลซอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

สมปอง ขวัญคำ (2529: 45-47) ได้ทำการวิจัย เพื่อศึกษาอัตราเร็วในการอ่าน และความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 และเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างอัตราเร็วในการอ่าน ความเข้าใจในการอ่าน และสัมฤทธิ์ผลในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนดังกล่าว ผู้วิจัยได้ให้กลุ่มตัวอย่างประชากรซึ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 240 คน ทำแบบทดสอบวัดอัตราเร็วในการอ่านและแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่าน สารคดีและบันเทิงคดีแล้วนำข้อมูลอัตราเร็วในการอ่านของนักเรียนแต่ละคนมาคำนวณเป็นจำนวนคำต่อนาที และนำคำตอบที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านมาคิดเป็นร้อยละ ผลการวิจัยสรุปว่า สัมฤทธิ์ผลในการเรียนกับอัตราเร็วในการอ่านและความเข้าใจในการอ่านมีความสัมพันธ์เชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ลัดดาวัลย์ คุ้มรอม (2531: 68-70) ได้ทำการวิจัย เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยการใช้กิจกรรมนำ การอภิปราย สัทธิ และการอ่าน เรื่องที่สัมพันธ์กับ เรื่องที่จะอ่าน กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 149 คน ซึ่งมีพื้นฐานความรู้วิชาภาษาอังกฤษจากการทดสอบกลางภาคเรียนไม่แตกต่างกัน ผู้วิจัยได้แบ่งกลุ่มตัวอย่างประชากรดังกล่าวออกเป็น 3 กลุ่ม โดยแต่ละกลุ่มจะได้รับการสอนที่ใช้กิจกรรมนำ การอภิปราย สัทธิ และการอ่าน เรื่องที่สัมพันธ์กับ เรื่องที่จะอ่าน และให้นักเรียนทำแบบทดสอบทุกครั้งหลังจากจบการสอนในแต่ละคาบ ผลการวิเคราะห์ทางสถิติปรากฏว่าความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยใช้กิจกรรมนำ การอภิปราย สัทธิ และการอ่าน เรื่องที่สัมพันธ์กับ เรื่องที่จะอ่านไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในต่างประเทศ

งานวิจัยที่เกี่ยวกับความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ซึ่งมีผู้ทำวิจัยไว้ในต่างประเทศที่จะนำมาสรุปต่อไปนี้ ได้แก่

2.1 งานวิจัยด้านความสามารถทางภาษาอังกฤษกับความเข้าใจในการอ่าน

แลร์รี เซลิงเกอร์ หลุยส์ ทริมเบิล และโรเบิร์ต วโรแมน (Larry Selinger, Louis Trimble and Robert Vroman 1974: 27-31) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษา

ปัญหาในการอ่านข้อความภาษาอังกฤษทางด้านวิทยาศาสตร์ของนักศึกษาชาวต่างประเทศ ซึ่งผลการวิจัยพบว่า ไม่ว่าจะกลุ่มตัวอย่างประชากรจะใช้ภาษาใด เป็นภาษาที่หนึ่ง ทุกคนจะประสบปัญหาเหมือนกัน คือการที่ไม่สามารถจะ เข้าใจความหมายทั้งหมดของข้อความทางด้านวิทยาศาสตร์ แม้ว่าจะ เข้าใจ ความหมายของคำทุกคำหรือประโยคทุกประโยคในข้อความก็ตาม นอกจากนี้ ความคลาดเคลื่อนใน การตีความหมายของข้อความ เกิดขึ้น เนื่องจากการขาดความ เข้าใจ เรื่องความสัมพันธ์ระหว่างอนุ ประโยคต่าง ๆ และการไม่เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างอนุประโยคและประโยคหลัก

ซาราห์ แอล. บริกส์ (Sarah L. Briggs 1985: 2817-A) ได้ทำการ วิจัย เรื่องการอ่านภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองอย่างมีประสิทธิภาพ โดยการศึกษาเฉพาะกรณีนักศึกษา 6 คน ซึ่งศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยซึ่งมีพื้นฐานทางภาษาและประสบการณ์แตกต่างกันไป นักศึกษา ทั้ง 6 คน เป็นชาวอิรัก อิหร่าน ญี่ปุ่น ศรีลังกา ไต้หวัน และเวเนซุเอลา ซึ่งทั้งหมดจัดว่าเป็นผู้ที่ อ่านภาษาอังกฤษได้อย่างคล่องแคล่วมีประสิทธิภาพในระหว่างที่เล่าเรียนอยู่ ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์และ ทดสอบการอ่าน ตลอดจนทำการสังเกตอย่างมีระบบ ผลการวิจัยปรากฏว่า ผู้อ่านทั้ง 6 คน มีผล การอ่านที่คล้ายคลึงกับผู้อ่านซึ่งเป็นเจ้าของภาษาหลายประการ อย่างไรก็ตาม ความเข้าใจในการ อ่านภาษาอังกฤษของนักศึกษาทั้งหมดนี้ก็ยังมีความจำกัดในเรื่องพื้นฐานทางภาษาและประสบการณ์ ทางด้านวัฒนธรรม นอกจากนี้ นักศึกษาส่วนใหญ่อ่านได้ช้ากว่าอัตรา 300 คำต่อนาที ซึ่งเป็นอัตราการ อ่านปกติของเจ้าของภาษา แต่ก็ยังนับได้ว่าใกล้เคียงกับการที่จะสามารถประสบความสำเร็จใน วิชาการอ่านภาษาอังกฤษได้

เคนเนธ พี. ชมิทท์ (Kenneth P. Schmidt 1986: 1891-A) ได้ทำ การวิจัย เรื่องการเพิ่มพูนทักษะความ เข้าใจในการอ่านของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาที่เรียนภาษา อังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ โดยผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลการสอนกฎเกณฑ์โครงสร้าง ไวยากรณ์และข้อกำหนดทางด้านความหมายในภาษาอังกฤษแก่นักศึกษาระดับมหาวิทยาลัยที่เรียนภาษา อังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ซึ่งจัดเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรในท้อง เรียน ผู้วิจัยคาดว่านักศึกษาจะ สามารถอ่านและ เข้าใจภาษาที่สองโดยอาศัยการ เรียนรู้กฎเกณฑ์ทางโครงสร้างไวยากรณ์และข้อ กำหนดทางด้านความหมายได้ โดยไม่จำเป็นต้องพูดภาษานั้นได้ ผู้วิจัยแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่ม ให้กลุ่มหนึ่งเรียนตามแนวการสอนแบบเก่าคือไวยากรณ์และการแปล ส่วนอีกกลุ่มหนึ่งซึ่ง

เป็นกลุ่มทดลอง เรียนกฎเกณฑ์ทางโครงสร้างไวยากรณ์และข้อกำหนดทางด้านความหมายตลอดจนทักษะการอ่าน จากนั้นให้ทั้งสองกลุ่มทำแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านและแบบทดสอบวัดความเข้าใจเรื่องโครงสร้างไวยากรณ์กับข้อกำหนดทางด้านความหมายตามที่ได้เรียนมา ต่อมาผู้วิจัยแบ่งแต่ละกลุ่มออกเป็นกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ โดยพิจารณาจากคะแนนการสอบ เข้ามหาวิทยาลัย เพื่อดูว่าเด็กที่เรียนไม่เก่งจะมีการพัฒนาขึ้นภายหลังการสอบได้ดีกว่าเด็กเรียนเก่งหรือไม่ ผลการวิจัยพบว่าคะแนนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญภายหลังได้รับการสอน และยังพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญระหว่างคะแนนของเด็กกลุ่มเรียนเก่งกับเด็กเรียนไม่เก่ง กล่าวคือเด็กเรียนเก่งมีคะแนนการอ่านมากกว่าเด็กที่เรียนไม่เก่ง แต่ไม่มีความแตกต่างระหว่างกลุ่มควบคุมที่เรียนเก่งกับกลุ่มทดลองที่เรียนไม่เก่ง ผู้วิจัยได้เสนอแนะจากผลการวิจัยว่า นักศึกษาจะอ่านภาษาอังกฤษได้ดีขึ้นมากหากได้รับการสอน เกี่ยวกับกฎเกณฑ์ทางโครงสร้างไวยากรณ์ และข้อกำหนดทางด้านความหมายไปพร้อม ๆ กับการฝึกทักษะการอ่าน และผลการวิจัยยืนยันว่า ผู้ที่เรียนเก่งนั้นจะพัฒนาทักษะความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ เป็นภาษาต่างประเทศได้ดีไม่ว่าจะได้รับการสอนแบบใด

รุจา พลสวัสดิ์ (Ruja Pholsward 1986: 2643-A) ได้ทำการวิจัยเรื่องการทดสอบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์ทางการศึกษา ทั้งนี้ ผู้วิจัยต้องการศึกษาปัญหาความยากลำบากในการอ่านภาษาอังกฤษ เพื่อจุดประสงค์ทางการศึกษาซึ่งนักศึกษาคณะ เศรษฐศาสตร์ในประเทศไทยที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันมักประสบ โดยที่ผู้สอนมักจะเน้นการสอนทักษะการอ่านมากกว่าทักษะอื่น โดย เหตุที่นักศึกษาส่วนใหญ่ เห็นว่าความยากลำบากในการอ่านภาษาอังกฤษนั้นอยู่ที่ปัญหาด้านตัวภาษา เช่น เรื่องความหมายของคำศัพท์ โครงสร้างไวยากรณ์ และความสัมพันธ์ระหว่างประโยค เป็นต้น ผู้วิจัยจึงต้องการทราบว่าเรื่องใดที่กล่าวมานี้เป็นปัญหาสำหรับนักศึกษามากที่สุดในบริบทใดบริบทหนึ่ง เพื่อที่จะได้นำไปใช้ปรับปรุงหลักสูตรการเรียนการสอนต่อไป ผู้วิจัยแบ่งกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักศึกษาคณะ เศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยหอการค้าในประเทศไทย จำนวน 157 คน ออกเป็น 3 กลุ่ม และให้ทำแบบทดสอบที่มีเนื้อหาทางด้าน เศรษฐศาสตร์ ผลการวิจัยพบว่าปัญหาความยากลำบากในการอ่านของนักศึกษาอยู่ที่โครงสร้างทางไวยากรณ์และความสัมพันธ์ระหว่างประโยคมากกว่าความหมายของคำศัพท์ และผู้วิจัย เสนอแนะว่าผู้สอนควรจะ เน้นการสอน เรื่องโครงสร้างทางไวยากรณ์และความสัมพันธ์ระหว่างประโยคมากกว่าความหมายของคำศัพท์

โอลกา บี. ซานโตส (Olga B. Santos 1987: 1171-A) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับนักเรียนมัธยมที่มีความสามารถในการเขียนสูง แต่มีปัญหาเรื่องความเข้าใจในการอ่าน ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานว่าความรู้ในเรื่องโครงสร้างทางภาษา (เช่นความสามารถที่จะเข้าใจประโยคคำถามและส่วนวนแปลก ๆ) เป็นทักษะทางภาษาที่จำเป็นซึ่งเกี่ยวข้องกับความเข้าใจในการอ่าน เช่นเดียวกับทักษะการคิดหาเหตุผล (กระบวนการทางความคิด) ผู้วิจัยให้กลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนจำนวน 40 คน ซึ่งครึ่งหนึ่งเป็นผู้ที่มีปัญหาเรื่องความเข้าใจในการอ่าน ทำแบบทดสอบ ผลการวิจัยสรุปได้ว่าสองในสามของนักเรียนที่มีปัญหาในการอ่านมีความสามารถในการคิดหาเหตุผลมากกว่าความสามารถทางภาษา นอกจากนั้นความเข้าใจในการอ่านมีความสัมพันธ์กันความสามารถในการคิดหาเหตุผล แสดงให้เห็นว่าคงมีการสอนเรื่องการใช้ความคิดหาเหตุผลสำหรับนักเรียนที่อ่านไม่เก่ง เหล่านี้มาพอสมควร และนักเรียนที่อ่านไม่ค่อยเข้าใจก็เป็นผู้ที่ไม่ค่อยมีความรู้เรื่องโครงสร้างทางภาษา ผู้วิจัยมีความเห็นว่า โครงสร้างทางภาษา เป็นเรื่องเฉพาะซึ่งควรมีการสอนโดยตรงด้วย

มารี ค็อกเบิร์น (Marie Coghburn 1987: 1386-A) ได้ทำการวิจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างความสำเร็จในการอ่านในภาษาแม่และความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษกับความสำเร็จหรือความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ เป็นภาษาที่สอง โดยผู้วิจัยให้กลุ่มตัวอย่างประชากรซึ่งเป็นนักเรียนจำนวน 200 คน ซึ่งพูดได้ทั้ง 2 ภาษาคือ ภาษาอังกฤษและฝรั่งเศส ทำแบบทดสอบจำนวน 4 ฉบับ ได้แก่ 1. Home Language Inventory 2. Artes de Lenguaje Spanish Reading Test 3. Language Proficiency Measure Oral English Test 4. California Achievement Test English Reading Test เพื่อศึกษาว่ามีสหสัมพันธ์เชิงบวกระหว่างความสำเร็จในการอ่านภาษาสเปนกับการอ่านภาษาอังกฤษหรือไม่ ตลอดจนมีสหสัมพันธ์เชิงบวกระหว่างความสามารถทางภาษาอังกฤษกับความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษในผู้ที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือไม่ และการประสบความสำเร็จในการอ่านภาษาสเปนกับการมีความสามารถทางภาษาอังกฤษเป็นตัวแทนที่คิดว่าผู้ที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองจะประสบความสำเร็จหรือมีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษหรือไม่ ผลการวิจัยสรุปว่าความเข้าใจในการอ่านภาษาสเปนมีความสัมพันธ์ในเชิง

บวกเป็นอย่างมากกับความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ และการมีความสามารถทางการใช้ภาษาอังกฤษ เป็นตัวทำนายความสำเร็จหรือความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษมากกว่าการมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

2.2 งานวิจัยทางด้านทัศนความรู้กับความเข้าใจในการอ่าน

ไอดาเลีย อาร์. พิคเคนส์ (Idalia R. Pickens 1983: 3278-A)

ได้ทำการวิจัยเรื่องผลของโครงสร้างทัศนความรู้ทางวัฒนธรรม (cultural schemata) ที่มีต่อความเข้าใจในการอ่าน โดยแบ่งกลุ่มนักเรียนตามวัฒนธรรมที่ต่างกันออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ เม็กซิกัน อเมริกันอินเดีย และอเมริกัน และให้ทุกกลุ่มอ่านนิทานพื้นบ้านรวม 9 เรื่อง ซึ่งเกี่ยวกับวัฒนธรรมเม็กซิกัน 3 เรื่อง เกี่ยวกับวัฒนธรรมอเมริกันอินเดีย 3 เรื่อง และเกี่ยวกับวัฒนธรรมอเมริกันอีก 3 เรื่อง หลังจากอ่านเรื่องแต่ละเรื่องแล้ว ให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบชนิดปรนัยจำนวน 20 ข้อ คะแนนเฉลี่ยได้จากการทำแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านแสดงให้เห็นว่านักเรียนเข้าใจเรื่องทางด้านวัฒนธรรมเฉพาะดีกว่าเรื่องทั่วไป ซึ่งบ่งชี้ว่าทัศนความรู้ทางด้านวัฒนธรรมมีอิทธิพลอย่างลึกซึ้งต่อการที่ผู้อ่านจะเข้าใจสิ่งที่อ่านได้ดีเพียงไร นอกจากนี้เรื่องความเข้าใจในการอ่านแล้วยังมีการทดสอบเรื่องความเร็วในการอ่านเรื่องทั้ง 9 เรื่องด้วย ซึ่งผลการวิจัยพบว่า ไม่มีความแตกต่างในเรื่องเวลาระหว่างกลุ่มวัฒนธรรมเม็กซิกันและกลุ่มวัฒนธรรมอเมริกันอินเดีย แต่นักเรียนกลุ่มวัฒนธรรมอเมริกันอ่านได้เร็วกว่ากลุ่มอื่น ๆ ผู้วิจัยยืนยันจากผลการวิจัยว่า ทัศนความรู้ทางด้านวัฒนธรรม เป็นพื้นฐานสำคัญที่มีปฏิสัมพันธ์กับเรื่องที่อ่านในการสร้างความเข้าใจในการอ่าน

จอยซ์ เอฟ. วิลเลียมส์ (Joyce F. Williams: 1984) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องผลการสอนอ่าน 2 วิธี คือ วิธีแรก ได้แก่ การสอนอ่านโดยยึดบทเรียนเป็นหลัก ก็ให้ผู้อ่านยึดข้อมูลจากเรื่องที่อ่านเพียงอย่างเดียว กับอีกวิธีหนึ่งจะยึดผู้อ่านเป็นหลักโดยการกระตุ้นให้ผู้อ่านรู้จักดึงเอาทัศนความรู้ที่ได้จากประสบการณ์ในชีวิต เข้ามารวมผสมผสานกับข้อมูลที่ปรากฏในบทเรียนด้วย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักศึกษาระดับอุดมศึกษาจำนวน 64 คน ซึ่งได้จากการสุ่มอย่างง่าย ประกอบด้วยผู้มีความสามารถสูงจำนวน 36 คน และต่ำจำนวน 28 คน ผู้วิจัยแบ่งนักศึกษาตั้งกล่าวเป็น 2 กลุ่ม ๆ ละ 32 คน โดยการสุ่มตัวอย่างง่ายอีกครั้ง และสุ่มให้กลุ่มหนึ่ง

เรียนโดยวิธีหนึ่ง อีกกลุ่มเรียนอีกวิธีหนึ่งโดยไม่เจาะจง และให้ทุกคนอ่านเรื่อง ๆ หนึ่ง โดยบางคนได้เรื่องที่ทำให้เห็นความรู้สูง ในขณะที่บางคนก็ได้เรื่องที่ทำให้เห็นความรู้ต่ำโดยไม่เฉพาะเจาะจง เช่นกัน ผลการวิจัยพบว่านักศึกษาที่อยู่ในภาวะการได้รับเห็นความรู้สูงจะสามารถทำข้อสอบได้ดีกว่า ไม่ว่าจะนักศึกษาเหล่านั้นจะมีความสามารถสูงหรือต่ำ หรือได้รับการสอนด้วยวิธีใด อย่างไรก็ตาม นักศึกษาที่มีความสามารถต่ำได้รับการปูพื้นความรู้ไว้มากพอเหมือนว่าจะทำข้อสอบได้ถูกต้องมากกว่าผู้ที่มีความสามารถสูง

เฮเลน อารอน (Helen Aron 1985: 386-A) ได้ทำการวิจัยเรื่องอิทธิพลของพื้นความรู้ต่อความสามารถในการจำบทความที่อ่านของนักเรียนที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา ผู้วิจัยให้ผู้ที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่จำนวน 31 คน กับผู้ที่ไม่ใช่ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่จำนวน 31 คน จำเรื่อง 2 เรื่องที่ให้อ่านให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะสามารถทำได้ เรื่องทั้ง 2 ดังกล่าวคัดจากหนังสือ New Jersey College Basic Skills ซึ่งเรื่องหนึ่งมีแก่น (theme) ของเรื่องแบบธรรมดาคือไม่มีความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมอเมริกัน ส่วนอีกเรื่องหนึ่งมีแก่นของเรื่องที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมอเมริกัน แล้วจึงให้ตามข้อมูลต่าง ๆ เพื่อให้คะแนนความจำ นักศึกษากลุ่มที่ไม่ได้พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ยังต้องทดสอบความสามารถทางภาษาตลอดจนตอบแบบสอบถาม เกี่ยวกับพื้นความรู้ทางด้านการศึกษาและระยะเวลาที่อาศัยอยู่ในสหรัฐอเมริกา รวมทั้งแบบสอบถามทัศนคติด้วย ผลการวิจัยพบว่า พื้นความรู้มีอิทธิพลสำคัญต่อความสามารถในการจำเรื่องร้อยแก้ว นอกจากนั้นกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเจ้าของภาษาและที่ไม่ใช่เจ้าของภาษามีคะแนนความจำในเรื่องที่ไม่ต้องใช้พื้นความรู้ด้านวัฒนธรรม ไม่แตกต่างกัน แต่มีคะแนนความจำในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมอเมริกันแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

มาเรีย มาชาโด (Maria Machado 1986: 1307-A) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างพื้นความรู้กับความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศซึ่งการใช้ภาษาอังกฤษจำกัดอยู่เฉพาะภายในห้องเรียน ผู้วิจัยให้นักเรียนระดับมัธยมศึกษาชาวบราซิล จำนวน 40 คน ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ซึ่งมีความสามารถทางภาษาอังกฤษใน 2 ระดับคือ ระดับสูงและปานกลาง อ่านข้อความจำนวน 3 เรื่องและตอบคำถามเกี่ยวกับความเข้าใจในการอ่าน ข้อความที่เลือกมาให้อ่านนั้นมีลักษณะต่าง ๆ กัน คือ 1. หัวเรื่องที่คุ้นเคย

กับ เนื้อหาที่คุ้นเคย 2. หัวเรื่องที่คุ้นเคยกับ เนื้อหาที่ไม่คุ้นเคย 3. หัวเรื่องที่ไม่คุ้นเคย กับ เนื้อหาที่ไม่คุ้นเคย ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีคะแนนความเข้าใจในหัวเรื่องและ เนื้อหาที่คุ้นเคย สูงที่สุด และ เมื่อนักเรียนอ่านคอนไดโนหัวเรื่องและ เนื้อหาที่ไม่คุ้นเคยไม่เข้าใจ นักเรียนจะอ่านข้ามข้อความคอนไดโนไปเลย และการวิจัยครั้งนี้สรุปว่า พื้นความรู้มีบทบาทสำคัญยิ่ง ต่อความเข้าใจในการอ่านภาษาใดภาษาหนึ่งของนักเรียนที่ใช้ภาษานั้น ๆ เป็นภาษาที่สอง ความคุ้นเคยกับ เนื้อหาของ เรื่องช่วยให้ผู้อ่านสามารถเอาชนะอุปสรรคในเรื่องการมีความสามารถทางภาษาจำกัดได้ การอ่านของนักเรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับสูงและปานกลางไม่แตกต่างกัน เมื่อนักเรียนทั้งสองระดับต่างคุ้นเคยกับหัวเรื่องและ เนื้อหาที่อ่านเหมือน ๆ กัน ความสามารถทางภาษาจะเป็นปัจจัยตัดสินความแตกต่างในการอ่านของนักเรียนทั้งสอง ระดับดังกล่าวก็ต่อเมื่อนักเรียนเหล่านั้นไม่มีพื้นความรู้ในหัวเรื่องและ เนื้อหาที่อ่านเท่านั้น

เลอ-แอนน์ ที. คิทเทอร์เรอร์ (Le-Anne T. Kitterer 1988: 2589-A)

ได้ทำการวิจัย เรื่องผลของการสอนพื้นความรู้ในเรื่องที่อ่านที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา จำนวน 176 คน ซึ่งเป็นกลุ่มทดลอง โดยให้นักเรียนทั้งสองกลุ่มทำการทดสอบก่อนการสอน แล้วจึงสอนพื้นความรู้เรื่องหนึ่งไม่เกี่ยวกับเนื้อหาของเรื่องที่จะให้ทดสอบครั้งที่สอง แต่มีหัวเรื่องเหมือนกัน จากนั้นก็ให้ทั้งสองกลุ่มทำแบบทดสอบครั้งที่สอง ผลการวิจัยปรากฏว่าการสอนพื้นความรู้ทำให้ผู้ที่ได้รับการสอนมีความเข้าใจในเรื่องที่อ่านแตกต่างจากผู้ที่ไม่ได้รับการสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

แมรี ซี. ฟริทซ์ (Mary C. Fritz 1988: 66-A) ได้ทำการวิจัย เรื่องวัฒนธรรมของผู้อ่าน ที่มาของข้อเขียน และวิธีการเดาของเด็กขณะอ่าน ฟริทซ์แสดงความเห็นว่า การที่วัฒนธรรมมีผลกระทบต่อความเข้าใจในการอ่านนั้น เป็นที่ยอมรับกันในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง และวัฒนธรรมเป็นส่วนสำคัญอย่างยิ่งที่ผู้อ่านผสมผสานเข้าไปในเวลาอ่านด้วย การวิจัยครั้งนี้ใช้เด็กนักเรียน 4 กลุ่ม ได้แก่ เด็กอเมริกันในสหรัฐอเมริกา เด็กอเมริกันที่อาศัยอยู่ในอินเดีย เด็กอินเดียในอินเดีย และเด็กอินเดียอาศัยในสหรัฐอเมริกา และให้เด็กทุกกลุ่มอ่านเรื่องวัฒนธรรมของทั้งสองชาติ โดยแต่ละกลุ่มจะอ่านเรื่องจำนวน 2 เรื่องซึ่งเรื่องหนึ่งเกี่ยวกับงานวันเกิด และอีกเรื่องหนึ่งเกี่ยวกับงานแต่งงานของอเมริกันและอินเดีย เมื่อนักเรียนอ่านจบแล้วจึงให้นักเรียนตอบคำถามปากเปล่า โดยการเดาจากเนื้อเรื่อง ผลการวิจัยพบว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ

สำคัญในเรื่องที่มาของเรื่อง แต่ไม่มีความแตกต่างในเรื่องสถานที่ในเรื่อง ผู้วิจัยสรุปว่าพื้นความรู้ที่ผู้อ่านนำไปใช้ เพื่อให้เกิดความเข้าใจเรื่องนั้น เกี่ยวข้องอย่างมากกับวัฒนธรรมที่ผู้อ่านผูกพันอยู่ การวิจัยครั้งนี้มีความสำคัญต่อนักการศึกษามาก เนื่องจากทำให้ทราบว่าความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนขึ้นอยู่กับพื้นความรู้ทางด้านวัฒนธรรมโดยตรง และสามารถสรุปได้ว่าครูซึ่งสอนนักเรียนที่มีวัฒนธรรมต่างกันนั้น จำเป็นต้องสอนข้อมูลทางด้านวัฒนธรรมแก่นักเรียน เพื่อจะช่วยให้นักเรียนมีความเข้าใจในสิ่งที่อ่านมากขึ้น

ซูซาน เอ็ม. เจนคินส์ (Susan M. Jenkins 1988: 775-A) ได้ทำ

การวิจัย เรื่องผลของความสามารถทางภาษาอังกฤษกับพื้นความรู้ที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านของนักศึกษาที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่กับกลุ่มที่ไม่ได้พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ โดยให้นักศึกษาวิศวกรรมศาสตร์และภาษาศาสตร์อ่านบทเรียน 4 บทในหนังสือระดับปริญญาตรีและให้ตอบคำถามแบบปรนัย เพื่อวัดความเข้าใจในข้อความที่อ่าน บทเรียน 2 บท เป็น เรื่องที่ต้องอาศัยพื้นความรู้เกี่ยวกับทักษะของนักวิทยาศาสตร์ ในขณะที่บทเรียนอีก 2 บทต้องอาศัยพื้นความรู้ของนักภาษาศาสตร์ ลักษณะของคำถามมี 3 แบบคือ แบบที่ถามจากเนื้อเรื่องอย่างเดี่ยว แบบที่ถามทั้งจากข้อมูลทั้งในกลุ่มที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ กับกลุ่มที่ไม่ได้พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ และทดสอบระดับสติปัญญาและความถนัดในการพูดโดยใช้แบบทดสอบวัดสติปัญญา ตลอดจนแบบทดสอบวัดความถนัดในการพูดของทั้งสองกลุ่ม ผลการวิจัยปรากฏว่า พื้นความรู้มีบทบาทสำคัญกว่าความสามารถทางภาษาในการทำความเข้าใจบทเรียนที่นักศึกษาค้น เคย นักศึกษาที่มีพื้นความรู้สูงมีคะแนนความเข้าใจในการอ่านสูง ไม่ว่าจะมีความสามารถทางภาษามากหรือน้อยเพียงใด อย่างไรก็ตาม เมื่อต้องอ่านบทเรียนที่ไม่คุ้นเคยแล้ว นักศึกษาที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่มีคะแนนความเข้าใจสูงกว่า และนักศึกษาที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่มีคะแนนจากการตอบคำถามจากเนื้อเรื่องสูงกว่านักศึกษาที่ไม่ได้พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ แต่มีคะแนนจากคำถามที่ต้องอาศัยข้อมูลพื้นความรู้นอกเนื้อเรื่องไม่ต่างกันทั้งสองกลุ่ม สติปัญญาและความถนัดทางด้าน การพูดมีบทบาทสำคัญเมื่อพื้นความรู้ต่ำ งานวิจัยนี้แสดงให้เห็นถึงอิทธิพลของพื้นความรู้ที่มีต่อความเข้าใจในการอ่าน และความสามารถทางภาษาจะมีบทบาทในการอ่าน เมื่อนักศึกษามีพื้นความรู้ต่ำ

ซูซาน เค. คิทาโอ (Susan K. Kitao 1988: 1131-A) ได้ทำการวิจัย เรื่อง
 ทึนความรู้กับความ เข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักศึกษาชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่เรียน
 ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้
 จำนวน 96 คน ที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน ผลการวิจัยพบว่า ผู้อ่านภาษาอังกฤษจำเป็นต้องใช้
 ทึนความรู้ เข้าช่วยในการอ่านด้วย และยังพบด้วยว่ามีสหพันธ์ระหว่างความสามารถทางภาษา
 กับความ เข้าใจในการอ่าน ซึ่งผลการวิจัยนี้ชี้ให้เห็นว่า ทั้งความสามารถทางภาษา กับทึนความรู้มีบทบาท
 สำคัญต่อการที่ผู้อ่านภาษาที่สองจะประสบความสำเร็จในการอ่านภาษาดังกล่าว

ชิม วู-ยูป (Shim Woo-Youp 1988: 1413-A) ได้ทำการวิจัย เรื่องปฏิสัมพันธ์
 ระหว่างทึนความรู้ ความยากของคำศัพท์ และจุดประสงค์ของการอ่านต่อความ เข้าใจในการอ่าน
 บทเรียนที่มีข้อมูลปรากฏอยู่ใน เนื้อเรื่องกับที่ต้องอาศัยทึนความรู้ของผู้อ่าน เข้าช่วย โดยให้กลุ่มตัวอย่าง
 ประชากรซึ่งเป็นนักเรียนจำนวน 170 คน ทำแบบทดสอบเพื่อวัดความรู้เรื่องฉลาม โดยแบ่ง
 นักเรียนเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่มีทึนความรู้สูงกับกลุ่มที่มีทึนความรู้ต่ำ อีก 2 สัปดาห์ต่อมา
 ให้นักเรียนอ่านข้อความเกี่ยวกับปลาฉลาม 2 เรื่อง เรื่องหนึ่งใช้คำศัพท์ง่ายกับอีกเรื่องหนึ่งใช้
 คำศัพท์ยาก แล้วให้นักเรียนทำแบบทดสอบ 2 แบบคือ แบบแรกให้ตอบคำถามแบบชดถูก-ผิด
 จำนวน 40 ข้อ ซึ่งเป็นคำถามที่อาศัยข้อมูลตามที่ปรากฏอยู่ในเนื้อเรื่อง (explicit) จำนวน
 20 ข้อ และข้อมูลที่ไม่ได้ปรากฏในเนื้อเรื่อง (implicit) อีก 20 ข้อ และแบบที่สองคือให้
 ตอบคำถามแบบบรรยาย อีก 1 เดือนต่อมาให้นักเรียนตอบคำถามแบบชดถูก-ผิด ผลการวิจัย
 พบว่า ทึนความรู้ ความยากของคำศัพท์ และช่วงเวลาในการทำแบบทดสอบมีผลต่อการทำแบบ
 ทดสอบทั้งแบบปรนัยและอัตนัย และมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างลักษณะของคำถามทั้งแบบที่อาศัยข้อมูล
 ตามที่ปรากฏในเนื้อเรื่อง (explicit) และข้อมูลที่ไม่ได้ปรากฏในเนื้อเรื่อง (implicit)
 กับช่วงเวลาในการทำแบบทดสอบ